

Skutečný svět skřítků

Dora van Gelder

1. Úvod do světa skřítků

Mnozí lidé si přejí nebo dokonce touží po tom, aby mohli věřit v existenci skřítků. Tyto malé bytosti jsou spojovány se šťastnými chvílemi dětství, na které rádi vzpomínáme jako na část světa méně materialistického. Pro většinu z nás však zůstávají ztracenou iluzí. Naštěstí ne pro každého. Například já, jako mnoho jiných lidí, jsem viděla skřítky, kam až moje paměť sahá a dosud je denně vídám. Slovem vidím chci říci, že jsou mimo mne jako třeba stromy a vidím je stejně objektivně.

Na následujících stránkách se budu snažit přiblížit vám tyto rozkošné bytosti tak, aby se pro vás staly skutečností. Nejlépe bude, když hned na začátku vysvětlím, co mi usnadňuje toto prožívání. Za prvé narodila jsem se na Východě, kde mi nikdo nebránil, abych skřítky pozorovala. Žije tam totiž mnoho lidí, kteří je také vidí. A ještě více je těch, kteří v ně věří. To je jeden z důvodů, proč tato má schopnost, která u dětí není neobvyklá, ve mně přetrvala i v dospělém věku. Dále jsem měla v tomto životě štěstí, že jsem se dostala do rodiny a mezi přátele, z nichž někteří skřítky také vidí. Ke svým výhodám mohu připočítat i cestování, které zkušenosti doplnilo. Tyto skutečnosti dokazují, že to, co zde píšete, není imaginace opuštěného dítěte. Jsou to informace získané z mnoha kontaktů a rozhovorů se skřítky po celém světě za okolností dokonale přirozených, i když neobvyklých. S těmito bytůstkami je totiž možno dorozumět se podobně, jako komunikují lidé mezi sebou řečí, ba ještě lépe. Ovšem metoda komunikace, kterou popíšete, je poněkud odlišná od řeči, je rychlejší a v mnoha případech i přesnější. Je důležité se o těchto věcech zmínit, protože jakmile se jednou budeme dívat na svět z hlediska malých bytostí, pootevře se nám nový vesmír. Mnoho věcí, které jsou pro nás důležité, se jich zřejmě netýká. Život a smrt, například, jsou věci, o kterých všichni vědí; pro ně v nich není žádná nejistota ani tragédie. Lidé se často straní života a bojí se smrti. Skřítkové skutečně vidí protékat život všemi věcmi. My všichni žijeme ve světě forem, aniž rozumíme životní síle působící pod těmito formami. Ztráta

formy pro nás znamená ztrátu života, ale skřítkové se tím nedají oklamat. Je to pro nás důrazné poučení. Proč většina lidí skřítky nevidí? Žijí ve stejném světě jako my, ale jejich těla jsou méně hutná než naše, i když jen nepatrně méně hutná než řídký plyn. Mám pocit, že závoj mezi nimi a námi je neuvěřitelně tenký – tak tenký, že téměř každý by mohl jen s malým úsilím a správným způsobem závojem proniknout. Je ale obtížné tento způsob vysvětlit tak, aby to lidé pochopili.

Nejpravděpodobnější důvod proč skřítky nevidíme, je způsoben rozdílností hledisek. Podaří-li se mi tím, co zde píši, změnit názory na vztah k těmto bytůstkám, pomůže to mnohým lidem vidět je. To ovšem není všechno. Aby lidé mohli vidět skřítky, musí v sobě probudit jeden zvláštní smysl, protože svět, ve kterém skřítkové žijí, není našimi tělesnými smysly postižitelný přímo. Nemůžeme se jich dotknout, ani je cítit, přesto je zcela určitě můžeme vidět. Ve skutečnosti tělesný zrak nám jen pomáhá je vidět, ale samotný tělesný zrak je příliš hrubý na zachycení světla, které skřítkové vydávají. Nicméně každý člověk má v sobě skrytý smysl, jemnější než zrak a celá řada lidí – a je jich překvapivě mnoho – tento smysl aktivovalo. Je to tento vyšší smysl vnímání, který umožňuje pozorování fantastického světa skřítků. Každý z nás má velké smyslové vybavení. Hmat odhaluje pevné látky, chuť nás informuje o poživatinách a čich o plynech. Zrak je jemnější a řada jím nekončí. Existuje schopnost zvláštního vidění – jasnozřivost – jasné vidění.

Ve skutečnosti existuje reálná fyzikální (tělesná) základna pro jasnozření a tato schopnost není nikterak tajuplná. Tato schopnost nebo síla má centrum v mozgovém orgánu hypofýze. Druh působících vibrací je tak jemný, že není zapotřebí otvoru v kůži, aby se vibrace dostaly k hypofýze. Přesně mezi očima, nad kořenem nosu existuje totiž zvláštní bod citlivosti a ten působí jako vnější otvor hypofýzy. Vypadá to, jako bychom se dívali tímto místem na čele, stejně jako máme pocit, že se díváme očima, i když víme, že se pouze díváme skrze ně. Domnívám se, že je jeden rozdíl mezi bodem citlivosti na povrchu a hypofýzou. Není mezi nimi nervové spojení obvyklého druhu. Nicméně vnímání probíhá tak, jak jsem je popsala. Když chceme nahlédnout do jemnějšího světa, kde žijí skřítkové a jiné bytosti, je nutné se na chvíli soustředit na tento způsob zrání. Reakce je taková, jako by se oči (v tomto případě oko) otevřely. Bylo mi řečeno – protože nepředstírám, že se vyznám v biologii – že u primitivních zvířat, předchůdců lidí, existovalo spojení mezi hypofýzou a jejím vnějším otvorem na kůži. Dnešní hypofýza je asi atrofovaný zbytek z oněch dob. Lékaři ale vědí, že hypofýza není zdaleka nepotřebný zbytek, protože vylučuje z obou částí určitá tělíska,

kteřá jsou neviditelnou součástí krve a mají velký vliv na vzrůst a jiné funkce. Proto je hypofýza pro člověka velice potřebná a důležitá. Je také nutná pro příjem velice jemných vibrací ze světa, který je jemnější, než cokoliv známe. Přála bych si, abych se mohla vyjádřit jasněji, ale toto je zřejmě to nejlepší, co dokáži. Možná, že je dobře, že tento smysl není tak snadno k dispozici, poněvadž lidé by ho mohli zneužít. Jakákoliv snaha násilím probudit tento smysl předčasně je v mnoha případech spojena s nebezpečím. Lidé se někdy sami nutí do jasnovidného stavu použitím vůle, drog nebo jinými praktikami. Pokud se tento stav nedostaví přirozeným způsobem, je obvykle nebezpečný.

Otázkou je, proč více lidí nemůže vidět skřítky. Myslím, že je to proto, že téměř nikdo v dospělosti ani v dětství se o to nesnažil a dále, že těch několik málo lidí, kteří vědí o jejich existenci, se nesnaží je vidět správným způsobem. Později budu muset o tom něco říci, proto se tím nyní nebudu zabývat. Pokud se mne týká, já mohu skřítky vidět. Mohu je vidět se zavřenýma očima, ale obvykle je nezavírám, protože za první to není nezbytné a za druhé, když se na ně zaměřím "vnitřní" zrak, pak tělesný zrak pomáhá pozorovat detaily. Mnoho skřítků je tak blízko normálnímu zraku, že je mnohem snadnější pozorovat je tímto viděním. Nevím pouze, jakého druhu je světlo, které sami vydávají nebo odrážejí. Nejsem fyzik, ale i kdybych byla, jakými nástroji bych mohla studovat něco tak nekonečně jemného? Jeden přítel vědec mě požádal, abych se dívala na skřítky určitými brýlemi a pak bez nich. Měl to být jakýsi druh testu, kterým chtěl zjistit, o jaké světlo se jedná. Provedla jsem to a zjistila jsem, že skřítkové vypadali jinak, když jsem se na ně dívala brýlemi, i stromy vypadaly jinak. Je možné, že deformace byla způsobena brýlemi, které normální zrak zkreslily. Skřítkové nejsou dobře viditelné ani přes normální sklo, takže problém zůstává: Je to způsobeno utlumením světla pro normální oči? Pokusy tohoto druhu vyžadují pomoc celé řady lidí, kteří mohou skřítky vidět, a musely by se provádět dlouhou dobu. Nejlépe proto bude, když dáme k dispozici údaje, které, zdá se, jsou důležité a týkají se vzhledu a povahy skřítků, protože to je cílem, který sledujeme.

Nejdříve bych chtěla říci, že v tomto neviditelném světě existuje mnoho různých druhů bytostí a působících sil kromě skřítků. Cílem této knihy však není zabývat se jimi, nicméně některé z nich jsou těsně spojeny se životem skřítků, takže se o nich budu muset zmínit.

Musím proto vysvětlit, že existují dvě důležité formy života, které mají vztah ke skřítkům a jsou částí onoho přírodního království. Skřítkové jsou částí velké vývojové linie, která je paralelní s lidskou. Tato začíná – stejně jako lidská – velice primitivními formami. Skřítkové sami jsou na různém stupni vývoje a jako nejvyšší v řadě jsou bytosti tradičně nazývané andělé nebo devové. Skřítkci mají podobný vztah k andělům jako mají zvířata k lidem.

Téměř všichni skřítkové se zabývají přírodními procesy, jak uvádím později, a stejně tak mnozí andělé. Andělé však nejsou námětem této knihy až na to, že jsou spojeni se skřítky. Připomínám je jen proto, že konvenční představy o nich jsou hodně vzdálené od skutečnosti. Andělé jsou zajímavější, než běžná představivost dovoluje uvěřit, protože vskutku existují a žijí. Běžná představa andělů mne nikdy nelákala, protože jsou líčeni jako bytosti plné ctností, ale bez jakéhokoliv rysu osobnosti, zatímco ve skutečnosti jsou andělé silné, fascinující osobnosti. V žádném případě nejsou negativními nebo slabými bytostmi. V jednom směru je obecný názor na anděly pravdivý: Inteligencí jsou lidem nadřazeni, mnozí z nich dokonce vysoce nadřazeni. Podobně mnozí skřítkové jsou inteligentnější a vyvinutější než zvířata. Myslím, že skřítkové jako celek jsou vyvinutější než zvířata jako celek. To uvidíme později, až uvedu specifické případy.

O jedné skutečnosti jsem často diskutovala s různými lidmi na různých místech světa. I když mnoho lidí je vychováno ve víře, že skřítkové neexistují ale andělé ano, na anděly téměř nikdo nevěří, zatímco mnoho lidí věří ve skřítky. Je to tím, že skřítkci jsou lidem bližší než andělé (třebaže by tomu tak nemuselo být, je to vinou lidí). A pak, je tu ještě jeden důvod: Skřítkové jsou spojováni s mnoha radostnými věcmi, zatímco andělé jsou spojováni buď s různými formami uctívání, které je vzdálené našim prožitkům, nebo s nešťastnými událostmi jako je úmrtí nebo utrpení.

Nižší bytosti v tomto vývojovém proudu můžeme nazývat elementárními, protože jejich život je málo organizovaný a stejně jako živly nemají cit a samozřejmě žádné myšlení. Jsou obvykle malí, velikostí se různí a obrovské rozdíly jsou v charakteru a funkci. My se jimi nemusíme příliš zabývat. Zmíníme se o nich jedině tehdy, když na ně narazíme v souvislosti se skřítky. Život těchto elementárních bytostí je jako u skřítků v těsném spojení s lidmi. Skřítkové, kteří jsou zcela odlišní od elementárních forem, i když se z nich vyvinuli, mají mnoho pozoruhodných kontaktů s lidmi, na rozdíl od andělů, se kterými není styk tak snadný. Látka, ze které je tvořeno tělo anděla, je mnohem jemnější než tělo skřítky a pro lidské oko je zcela neviditelné. Možnost vidět je, je podmíněna

čistou schopností jasnozření, tak jemná je látka, z níž jsou formováni. Zatímco tedy anděly očima téměř nikdy nevidíme, skřítky ano, zvláště koutkem oka. Celá řada lidí vidí skřítky na hranici vidění. Teoreticky je to proto, že střední část sítnice je téměř výhradně používána tělesným zrakem, takže již nereaguje na jemnější, světelné vybrané skřítků. K tomu je vhodnější okrajová část sítnice. Některé vztahy elementárních forem k nejbližší vyšším formám- andělům, kteří korunují tuto vývojovou linii, jsou popsány v kapitole o vývoji.

Musím vysvětlit, že jsem v této knize popsala pouze několik málo z tisíců druhů skřítků, kteří existují. Nechtěla bych, aby se někdo domníval, že jsem viděla všechny existující druhy. Nevím, jestli těch druhů je tolik jako u hmyzu, ptáků nebo ryb, ale existují ve velké rozmanitosti a ve velkém počtu. Předpokládám, že ve vhodnou dobu budou všechny druhy pojmenovány. Vlastně v různých mytologiích již existují. Já jsem však tato stará pojmenování nepoužila. Jsou příliš spojena s pouhou vírou a ne s věděním, takže při vážné diskusi o skřítcích odvádějí pozornost. Navíc, používáme-li pojmy jako elf, troll, undine, vybaví se lidem mnoho zafixovaných představ. Tyto představy jsou někdy správné, jindy nikoliv, proto jsem většinu těchto termínů ignorovala a použila jsem popisnější jména, která se mi zdají užitečnější.

Celé toto království jsem nazvala královstvím skřítků. Někdy jsou tyto bytosti klasifikovány jako přírodní duchové a termín "skřítek" je vymezen pro zvláštní druh žijící v lesích a v zahradách. Možná, že z hlediska přesnosti je to vhodné, ale termín "skřítek" je v obecném povědomí více znám a proto jsem jej použila jako název pro celé království. Uvnitř království pak existuje jedno nesporné kritérium, které nám umožňuje rozdělit skřítky do základních skupin podle toho, v jakém živlu působí. Proto hovořím ve své knize o skřítcích vody, ohně, vzduchu a země. Skřítkové vody se značně liší od těch, kteří jsou ve vzduchu, tak jako se liší ptáci od hmyzu nebo ryb. Je to přirozená a neoddiskutovatelná klasifikace a je v ní méně odchylek od fyzického světa. Skupiny se prolínají navzájem, tak jako v našem hmotném světě jsou ryby, které umějí trochu létat nebo některá zvířata, žijící na zemi, umějí plavat.

Existuje však, zdá se mi, jeden typ, který nejuplněji charakterizuje pojem "skřítek". Je to skřítek z lesů a zahrad, který se tak často vyskytuje na těchto stránkách. Můžeme ho nalézt všude, třebaže se liší podle kontinentů, jako se liší lidé podle národností. Nejlepší způsob, jak proniknout k jádru věci snad bude, když si vezmeme jednoho z těchto skřítků země a důkladně ho popíšeme v naději, že s jeho pomocí a v jeho společnosti

vstoupíme volně a šťastně do tohoto zcela reálného a vpravdě rozkošného, přátelského národa.

2. Rozhovory s malými bytostmi

Náš svět se v určitých bodech dotýká světa skřítků. Mnozí lidé více méně pociťují ducha lesa nebo velebnost hor. Domnívají se často, že jejich pocity jsou vyvolávány krásným výhledem nebo zvuky, ačkoliv ve skutečnosti mají většinou svůj původ ve světě skřítků. Básníci, jako James Stevens, Yeats a Shakespeare obohatili naše vědomosti o tomto světě i náš vztah k němu. Oni totiž věděli a znali pravdu. Mnohem větší počet lidí než se předpokládá, úzce komunikují se skřítky a anděly. Mezera mezi dvěma skupinami bytostí – mezi skřítky a lidmi – není zdaleka tak veliká, jak se naše nevědomost domnívá. Kybychom si jen dokázali uvědomit, že žijeme ve světě zaplněném skřítky, anděly a mnoha jinými bytostmi, velice bychom změnili svůj postoj a způsob života. Pouhá víra, že takový svět skutečně existuje, by nás potěšila. Vědění a jistota by brzy následovaly. My sami bychom se stali živějšími, protože je nemožné, dostat se do styku s tímto světem, který překypuje životností, aniž jsme jím byli dotčeni a aniž jsme probudili vlastní tvořivou energii. Byla jsem pouze jedním z mnoha dětí, které o skřítcích věděly od nejranějšího dětství, ale v mém případě, díky šťastnému osudu a snad zvláštním výhodám, mé vědění pouze nepřetrvalo, ale rozšířilo se. Čtenář takové případy jistě zná sám. Setkala jsem se také s mnoha dětmi, které je vidí, a ještě s více dospělými, kteří se dosud pamatují, že také měli tuto schopnost. Avšak jen málo z nich se k této schopnosti přiznává, protože se bojí, že by byli považováni za podivíny. Postoj některých rodičů vůči dětem způsobuje, že se děti uzavrou, když jsou trestány za to, že "lžou" nebo si vymyslejí a přestávají se o tento svět zajímat. Musíme mít také na paměti, že celá záležitost vidění skřítků je při nejmenším delikátní; schopnost vidět vyžaduje klid a mír; skřítki sami jsou plaší jako divoká zvířata a musí být ochoceni a přivábeni. Pro nezkušeného to není snadné ani v nejlepších podmínkách, zvláště v okolí měst. Přidejte k tomu jisté nepřátelství z nevědomosti většiny lidí, dále zafixované přesvědčení, že pouze hmotné věci jsou skutečné, a máme zde problém, kterému musí čelit dítě se schopností vidět. Naštěstí stále více rodičů žije v dětech tvořivé schopnosti a vyšší smyslovou vnímavost. Lidé, kteří mají blízko k přírodě, venkované a sedláci na celém světě vědí o skřítcích. Proto je důležité vytvořit možnosti kontaktů mezi oběma světy. Vztahy, které bychom všichni mohli se skřítky mít, ilustruje tato příhoda: Před mnoha lety jsme s přáteli slavili mé čtrnácté narozeniny při pikniku v Národním parku v Austrálii.

Jak jsme seděli na břehu řeky v parku – ve skupině byli také jiní vidoucí – všimli jsme si mnoha zvědavých a přátelských skřítků, kteří vykukovali ze křoví. Byla to naše první návštěva v parku a velké množství bytůstek nás přimělo k tomu, že jsme navázali kontakt s andělem této oblasti. Byla to pozoruhodná bytost mohutné postavy, vyzařující sílu a rozhodnost. Byla zvyklá vládnout a provádět své plány, přitom ale byla prostoupena velkou laskavostí. Její pozornost upoutal člen naší společnosti, jenž měl u sebe šperk v podobě kříže, který je všude považován za symbol moci. V tomto případě šlo o šperk se zvláštním vyzařováním světla. Zaujalo ho, že jsme schopni s ním mluvit a že vidíme skřítky. Chtěl se dozvědět o kříži vše a pak vyjádřil přání, zda bychom mu jej mohli opatřit. Byli jsme samozřejmě zvědavi, proč by šperk chtěl. On nám vysvětlil, že "zabydluje" toto velké údolí a že má pro svůj úkol plán: Rozdělil údolí do tří částí a chtěl, aby v každé bylo zachováno rozdílné působení. V říční oblasti zachycující příliv a kolem ní umístí skřítky, kteří žijí v moři, a také skřítky žijící v poloslaných vodách. Výše na zemi umístí některé gnómy a smaragdově zelené skřítky. Nad jezerem a v klidné vodě umístí obzvláště jemné sladkovodní skřítky světlemodré barvy, kteří se velmi podobají lidem. V okolí bude hodně nebesky modrých lesních a kouzelných malých motýlovitých, bytostí. Ještě výše nahoře po proudu, kde už bylo okolí nepřístupné a divoké, udržoval třetí prostředí s bytostmi lidem vzdálenějšími. Šperk – kříž chtěl umístit někam do centra údolí, aby stanovil střed, nebo bod vlivu pro tuto část oblasti. Velmi nás to zajímalo a slíbili jsme, že pokud to bude možné, kříž mu doneseme. Měl z toho velkou radost a byl nám vděčen. Zpívali jsme písničky, jak se v takových případech dělá, což k nám přilákalo bytůstky z celého údolí. Anděl to vše pozoroval. Všichni se nahromadili kolem nás, neboť byli překvapeni, že našli lidi, kteří se s nimi mohou dorozumět a váží si jich. Když jsme museli odejít, prosili nás, abychom zase přišli.

Vrátili jsme se s přítelem v den, který jsme domluvili s andělem, ale bez kříže. Jakmile jsme přišli na místo, první otázka andělova zněla: "Máte kříž?" Vysvětlovala jsem, že nemáme, protože není hotov. Byl nesmírně zklamán a řekl, že sliby by se měly dodržovat a že něco takového by se v království andělů stát nemohlo. My jsme přesto zůstali a radostně jsme uzavírali přátelství s milými bytůstkami, které byly rády, že s námi mohou mluvit. Andělův plán totiž počítal s pomocí lidí, kteří tam přicházeli na dovolenou. Chtěl jim poskytnout vedle krásy i pocit odpočinku. Skřítkům bylo řečeno, aby byli k návštěvníkům laskaví a snažili se jim rozumět. Proto byli zvědavi na chování lidí a více než obvykle měli zájem nalézt lidské bytosti, které by byly ochotny s nimi hovořit o lidech a jejich vrtoších. Něco jim bylo zcela záhadné. Rekreační například hráli

fotbal. Skřítci chápali běhání, ale nemohli pochopit, proč byl míč předmětem takového divokého úprku. Nedokázali jsme jim to vysvětlit jinak, než že je to hra. Andělovi jsme slíbili, že se vrátíme, až bude kříž hotov.

Když jsme kříž měli, odnesli jsme jej do parku. Anděl nám vysvětlil, kam by jej chtěl umístit. Ušli jsme několik mil a uviděli ono místo. Zjistili jsme, že je hrozné, s nepříjemnou atmosférou, podle našeho mínění způsobenou špatnými skutky lidí. Naléhali jsme na anděla, aby změnil svůj úmysl, ale on nám řekl, že chce umístit kříž v této krajině právě proto, že je tak odporná. Doufal, že záření kříže ji vylepší. Prosili jsme ho, aby na tom netrval, aby vybral příjemnější místo, kde by mohl působit i s pomocí okolí. Andl přivolal dalšího anděla ke konzultaci a nakonec bylo rozhodnuto, že kříž umístí na překrásné místo, ležící ještě blíže centra. Kříž tam pak ukryli a anděl svolal veškeré bytosti z celého okolí. Přišly jich tisíce a připojily se ke stovkám těch, které byly již na místě a přihlížely s velkou zvědavostí. Anděl jim vysvětlil smysl šperku a pak na několika místech vykonal jakýsi obřad na oslavu události. Skřítci se pohybovali v kruhu v pomalém tanci a měli radost, že krása parku bude ještě zvětšena. Anděl jim doporučil, aby přicházeli často, koupali se v paprscích šperku a tak přinášeli do parku nový vliv.

Takový příběh je ovšem vzácný, ale skřítci v zahradách jsou s lidmi denně ve styku. Lidé obvykle o skřítcích nevědí, když přijdou do zahrady. Skřítkové je ovšem vidí, ale když lidé nereagují, jdou si po své práci. Děti si všimají vždycky a zvláště těch nejmenších. Mají pro ně slabost, protože jim jsou z lidí nejbližší. Ale i když zahradou procházíme a nevidíme je a jen si je představujeme, kontakt s nimi můžeme navázat, obzvláště, když se zastavíme a obdivujeme květinu. Upřímný obdiv květin a rostlin je zdrojem uspokojení skřítků. Vidí-li, že nějaký člověk upřímně rostlinu nebo květinu obdivuje, začnou se o něj zajímat, protože jsou polichoceni. Okamžitě si myslí, že to musí být velmi milý člověk a tak je kontakt navázán. Láska ke květinám a vědomé pozvání skřítků na pomoc je cestou, jak je poznat a snad i vidět. Láska ke všemu živému je mostem mezi těmito dvěma světy.

Způsob, jak přijít do styku s "vodními miminky", jak je nazývám, je odlišný. Nejsou vůbec plachá ani bojácná, přijdou ochotně blíže a seznámí se. Hodně nám mohou pomáhat, protože jsou podivuhodně vitální, jak později uvidíme. Když jsem bydlela u moře, našli jsme hezký způsob, jak přijít do styku s vodními bytostmi. Kdykoliv jsme pluli na lodi, myslela jsem na ně a pozvala je, aby k nám přišly blíže. Ochotně přišly, protože si myslely, že se jedná o žert. Obvykle jsme se bavili tím, že jsme se rozhlíželi po lodi a

hledali někoho, kdo vypadal smutně. Pak jsme požádali jedno z vodních miminek, zda by nemohlo jít k tomu člověku a předat mu něco ze zářícího štěstí, které je pro ně nezbytné. S ochotnou radostí slíbilo, běželo k onomu člověku a snažilo se vyslat k němu štěstí. Často jsme skutečně pozorovali změnu v jeho tváři, dokonce i úsměv. Bytosti někdy zůstaly s takovým člověkem třeba celou hodinu a snažily se, aby se cítil lépe. (Tyto bytosti mohou sledovat člověka na pevninu po dobu několika hodin, ale ne o mnoho déle). Tento způsob by mohli mnozí lidé sami zkusit. Mořská miminka pomáhají ráda a je to pro ně dobrodružství. Někteří lidé mají po jejich zásahu pocit, že snědli občerstvující jídlo, tak zásadní je účinek na citlivé lidi.

Pomoc nepřichází vždy od bytostí k člověku. Ani kontakt mezi oběma světy není vždy radostný. Měla jsem zážitek, který to vysvětlí.

Jednoho večera jsme šli s přáteli v Austrálii na procházku do přístavu Sydney, kde, jak jsme věděli, býval náš "Malý kamarád". Když jsme se blížili k svému cíli, měli jsme na určitém místě u cesty divný pocit fyzického horka, ačkoli byla chladná noc a teplo nebylo ani ve dne. Právě tehdy nás zahlédl. Běžel k nám, šťasten a uklidněn naší přítomností. Řekl nám, že je vyděšen, protože toto místo bylo přepadeno nepříjemnými stvůrami, kterých se bál. Skutečně jsme objevili čtyři nebo pět velkých stvoření odporných barev a tvarů. Byly to nestvůrné karikatury s bizoními hlavami a beztvářími těly. Byly ztělesněním naprosto negativních a nepříjemných pocitů, které byly vyvolány nějakými lidskými činy, k nimž došlo právě na onom místě. Něco tu postupně vytvářelo nepříjemné citové náboje a právě v tuto noc se ony negativní pocity zformovaly v tvary. Náš přítel nás prosil o pomoc. Snažili jsme se zrůdy odehnat, protože měly nepatrnou inteligenci a prakticky žádné použití. Byly však umíněné a naše vůle, kterou jsme na ně působili, neměla žádný účinek. Náhodou jsme ale objevili, že mají smrtelnou hrůzu z moře, které bylo velice blízko, a konečně jsme je společnou silou vůle vypudili z místa. Potácely se k přístavu, kde téměř okamžitě zmizely z dohledu.

Náš "Malý kamarád" nikdy na naši pomoc nezapomněl a zůstal naším přítelem, pokud jsme tam žili.

Běžnější ale je, že skřítci pomáhají lidem než naopak, protože oni o nás vědí. Všichni jsou laskaví, kdežto my o nich málokdy víme a navíc podléháme špatným náladám, i když špatná nálada v jejich přítomnosti dlouho nevydrží! Je to skutečně obdivuhodné uspořádání možností, kterými jejich svět pomáhá lidem v našem světě.

Existuje celé oddělení – pokud se to tak může nazvat složené z vysoce vyvinutých sylfů a často z andělů, kteří spolupracují. Mnozí lidé mají svého anděla strážce, jak je obvykle nazýváme. Bývá to sylf, který je určitým způsobem spojen s člověkem při narození nebo křtu nebo při jiné slavnostní události. Předpokládá se, že bude svému lidskému příteli pomáhat především v kritických dobách. Zvláštní zájem o něj projevuje sylf během jeho dětských let a velmi často spojení přetrvává i později. Když si je lidská bytost vědoma tohoto vztahu, prospěšnost vztahu se ještě zvýší, protože sylf je potěšen, že může hrát roli v životě člověka, který má stejné zájmy. Jestliže ale lidský partner nedbá jeho rad a zajímá se jen o materiální stránky života, sylf ztratí brzy zájem, ale i potom pomáhá, zvláště v krizových situacích. Pokud však dítě projevuje zvyšující se zájem o nehmotné věci, snaží se být užitečné svému okolí, je otevřené a společenské, potom aktivní pomoc sylfa a jeho přítomnost může trvat léta. Někdy je tento vztah překrásný. Zákonitě je sylf nebo anděl vyvinutější než lidský partner a má obrovskou výhodu života těchto bytostí, to je pohyblivost spolupracujícího ducha a prospěšný pohled. Například ochránce může vycítit, že dítě jeho lidské přítelkyně je v nějakém nebezpečí a přiměje ji, aby se otočila a zakročila včas. Celá řada dobrých věcí – někdy důležitějších událostí, které se v raném věku mohou přihodit, tento vztah zaktivizuje. V dětství je tento vztah mezi dvěma světy bližší než v pozdějších letech. Je to proto, že děti jsou skřítkům povahou bližší než dospělí. Jsou přirozeně šťastné a spontánní, dobře mezi ně zapadnou. Jsou také trochu nezodpovědné, dělají si málo starostí o oblečení a potravu a mají pozoruhodnou schopnost vyhledávat potěšení, okouzlení a tvořivou radost v malých věcech jako třeba v kamíncích, škeblích nebo krabičkách. Hluboce se také zajímají o vše malé a rostoucí, jsou bezmezně zvědavé na všechno, co je v jejich dosahu. Nezatěžují se konvenčními tradicemi chování nebo morálky, milují dobrodružství, převlékání a pohádky plné tajemství. Tím vším jsou děti skřítkům blízké. Proto jsou v dětství brány tak často otevřeny a oba světy splynou v jeden. Mezi dospělými je hodně lidí, kteří více méně vědí o skřítcích.

Existuje ovšem jen jedna skupina lidí, o kterých se dá říci, že mají možnost určitého zkoumání vzájemného vztahu a to jsou námořníci. Podmínky jejich života je přirozeně poznamenají, hodiny nočních stráží, život na moři, ohraničený malou skupinou lidí, někdy po dlouhé měsíce, odloučenost od běžných lidských starostí – to vše vytváří zvláštní prostředí. A právě v něm hrají skřítkové roli. Námořníci jsou jediná skupina lidí, která je téměř výlučně vystavena po dlouhou dobu nepřetržitě zvláštní atmosféře a přítomnosti dvou skupin bytostí moře a vzduchu. Povaha těchto dvou druhů je zcela

odlišná od bytostí země, jak jsem se snažila vysvětlit. Je proto pochopitelné, že právě tradiční povahové rysy námořníků, jejich víra v nadpřirozené a v moc živlů byly získány zvláštním prožíváním a zkušeností. Horníci jsou, pravda, také obklopeni zvláštním druhem skřítků, avšak jejich situace je trochu jiná: Za prvé, jedná se o skřítky země a za druhé, horníci se po několika hodinách práce vracejí do normálních vlivů na povrchu. Avšak námořník skutečně jakoby vstřebává zvláštní veselost bytostí moří a vzduchu.

Často jsem ve společnosti lidí, kteří mohou pozorovat skřítky. Jejich počet není velký. Osobně jsem jich poznala asi deset nebo dvacet a společně jsme v různých dobách studovali svět skřítků. Zmiňuji se zde pouze o lidech, kteří mohou skřítky vidět, kdykoliv si přejí. Někdy jsem se setkala s lidmi, kteří skřítky viděli poprvé. Jindy jsem zase pozorovala a popisovala skřítky lidem na jejich žádost, když to okolnosti dovolily a mělo to smysl. Pořádala jsem například "hon" na skřítky v Central parku v New Yorku, jen abych vyhověla žadatelům jedněch novin. Šla jsem tam s přesvědčením, že nenajdu žádné, ale bylo jich tam několik, i když bylo časné jaro. A byli velmi zajímaví. Nezdálo se, že se bojí lidí, protože je viděli neustále. Když se nějaký člověk přiblížil, skřítek trochu poodstoupil, ale nevypadalo to, že se cítí ohrožen. Nejčastěji jsem viděla dva druhy: Jedni byli malí, 12 inchů vysokí, smaragdově zelení. Vesele se bavili houpáním na větvích ořešáku, přeskakovali z větve na větev z radosti, že je krásný, slunečný den. Pak jsem viděla dvoubarevného skřítku, hnědozlatého, podobného malému medvídkovi, jak se pilně zaměstnával nějakými keři. Snažila jsem se s ním navázat rozhovor a vysvětlit mu, že se možná dostane do novin, řekne-li něco zvláštního. Byl zaražen, že jsem mu věnovala pozornost, vůbec však nemohl pochopit, o co mi jde. Noviny chápal jako něco, co lidé nosí před obličejem a pak to zahodí do parku! Proč to dělají a jak by se mohl do těch novin dostat, aby byl poté odhozen – to bylo nad schopnost jeho chápání. Pokud se týká rozhovoru, vždyť tu přece je, lidé jsou zde, má je rád a zvláště má rád děti, tak o co vlastně jde? Byl to nesmírně věčný skřítek. Nicméně život v parku neprokázal nic nezvyklého, jen skutečnost, že vůbec ve městech jsou, vzbudila v té době zájem. Několikrát jsem v minulosti provázela novináře na takovýchto "honech" – ne, že by je novináři viděli, ale protože je stále velký zájem o svět skřítků, dokonce i v našem materialistickém, vědecky zaměřeném světě.

Přestože skřítkové jsou často nahrazováni u dnešních dětí moderními bytostmi, jako např. obyvateli vesmíru, zůstávají hlubokou instinktivní potřebou lidstva. Přání přátelit se s nimi nebo pouze přesvědčení, že existují, má kořeny ve skutečnosti, že skřítky zde jsou, tiší a pro většinu lidstva neviditelní. Jsou těsně vedle nás a klepou jakoby elfí dlaní

na tenkou skořápku našich blízkých světů. Také můžeme slyšet jasnou zvonkovou hru jejich hudby. Radost a krása, které ztělesňují, se nás dotýkají na každém místě parku, lesa nebo zahrady. Nebe a moře jsou radostné prahy do jejich světů. Na každé straně jsou skřítkové a proto je všude veselost a štěstí. Kdyby dospělí lidé mohli zase získat prostotu a přímost dětí, aspoň v malé míře, také by byli šťastni, kdyby se mohli stát jejich prostými přáteli, kteří je nikdy nezradí.

3. Typický skřítek

Není snadné skřítky podrobně popsat, ani určit z jaké látky jsou stvořeni. Za prvé je jich velké množství rozmanitých druhů. Snad můžeme tento problém řešit tím, že popíšeme více méně typického skřítku a zdůrazníme ty vlastnosti, které pravděpodobně mají všechny druhy. Druhá potíž je v tom, že většina z nás si jen stěží dovede představit, že existují předměty a těla, vytvořená z nehmotných látek. Víme už ale, to věda dokázala, že fyzická hmota není nic jiného než energie a vlny, proto by nemělo být pro nás těžké představit si, že těla skřítků jsou vytvořena z jemnější hmoty, mnohem jemnější než nejzředěnější plyn. V našem světě potřebujeme pevné tělo, aby odolalo stresům, úrazům a tlaku. To vyžaduje celou řadu struktur jako je kostra, svalový a nervový systém. Avšak prostředí, ve kterém žijí skřítkové, tuto pevnost nevyžaduje. Přitažlivost, hustota a tlak jsou zcela jiné, takže složitá forma, schopná odporu, není nutná. To, co budu psát o vybraném skřítkovi, platí obecně i u jiných druhů.

K popisu si vyberu skřítku z povrchu země, tj. lesního nebo zahradního skřítku, kterého můžeme považovat za nejtypičtějšího ze všech. Tento druh je asi uprostřed vývojové linie, je v neustálém styku s lidmi, nacházíme ho v různých barvách a velikostech všude na zemi. Mnoho lidí ho vidělo. Tito skřítki jsou skutečně tak běžní, že je snadné jednoho z nich vybrat pro analýzu. Ten, kterého jsem si vybrala, je zelený lesní skřítek z Nové Anglie. Je velký asi 2 stopy 6 palců (stopa asi 35 cm, palec 2,5 cm, takže je velký asi 85 cm), štíhlý, hlava je vzhledem k tělu poněkud větší, než je tomu u dospělých lidí. Jeho tělo je vytvořeno z látky velice podobné páře, ale tvar má pevný a stálý. Látka, z níž je tělo utkáno, je jemnější než nejlehčí plyn, který známe a zjišťuje se ještě nesnadněji než helium nebo vodík. To ovšem nebrání tomu, aby jeho tvar byl stabilní, neboť nejde o chemickou, nýbrž o živou substanci, kterou udržuje a naplňuje sám život. Že se jedná o živou bytost, je vidět i z toho, že jeho tělo je složeno ze dvou materiálů o

různé hustotě. Vlastní tělo tvoří smaragdová zeleň a je celkem hutné, bereme-li v úvahu látku, ze které je utkáno; kolem celého těla vidíme tenčí světle zelenou vrstvu z téže látky, méně jasnou, ale živou. Tělo je touto vrstvou pokryto. Je to živá látka, ze které se doslova vyrábějí pocity. Pohyby našeho přítele jsou závislé na jeho přání být někde a dělat něco. Ještě musím vysvětlit, že, i když vidím skrze obě části jeho těla, zůstává skutečností, že struktura jeho těla je organická. Podle mého názoru je však mnohem jemnější než struktura živočišná. Zřejmě nejdůležitějším orgánem je to, co bychom nazvali srdcem, které je zářícím a pulsujícím centrem v místech lidského srdce. Když je skřítek v činnosti, je pohyb srdce velmi rychlý, je-li v klidu, pohyb se zpomalí. Tento orgán je těžištěm jeho životaschopnosti. Srdce rozvádí životodárné proudy po celém těle. Představuje jakýsi jednoduchý oběhový systém, něco jako krevní a oběhový systém dohromady. Hlava má zvláštní strukturu, ale skřítek nepřikládá hlavě zvláštní význam, protože jeho základní prožívání vychází z pocitů a prožívání života. Při zvláštních příležitostech, kdy je zvědavý nebo se snaží přemýšlet, jeho hlava také světélkuje stejným druhem zlatavého světla, které je uvnitř něho. Protože nikdy nejí, nemá trávicí systém, má však ústa a ostatní obličejové části. Dříve než budu pokračovat, musím říci, že jeho srdce má jednu zvláštnost. Skřítek je může kontrolovat a regulovat a tak navazovat kontakt s věcmi ve svém okolí, zvláště s živými bytostmi. Chce-li odpovědět nějaké rostlině, nařídí své srdce tak, že pulsuje ve stejném rytmu jako rostlina. Tato synchronizace je sjednotí. Jak již bylo řečeno, tajemství života skřítků je v rytmu a tepu. Každý druh skřítků (ať vody, vzduchu, ohně nebo země) přichází na svět s určitým druhem pulsace podle svého druhu a podstaty. Tento tep srdce je záležitost životního kontaktu s jeho okolím. Jeho odpověď na popud zvenčí záleží ovšem na tom, je-li nebo není v souladu s osobou nebo stvořením. Je v něm zřejmě něco, co odpovídá našemu smyslovému mechanismu. Skřítek vnímá celým svým tělem, nejen smyslovými orgány jako je oko nebo ucho. Vstřebává do sebe věci, které působí na jeho pocity. Například má oči, a někdy je otáčí, aby se na věc podíval, ale současně si uvědomuje i to, co je za ním, protože celé jeho tělo vycitňuje vyzařování předmětu. Má také čich, někdy se doslova koupe ve vůni květin. Totéž však dělá i u květin, které nevoní. V tomto smyslu je citlivější než my, nikoliv naopak. Nezná chuť, protože nepřijímá potravu, ale každopádně přijímá zvuky a reaguje na hudbu, kterou také vnímá celým tělem. Má něco jako uši, ale myslím, že i zvuky přijímá celým tělem a uši slouží jen k jakémusi přetlumočení. U průměrného skřítky jsou obličejové rysy nevyrazné. Myslím, že zrak je umístěn ve speciálním orgánu, protože skřítek se dívá jinak než my. Jeho oči nejsou dobře vyznačeny. V mnoha případech nemá ani řasy ani obočí ani

víčka, protože je nepotřebuje. Často má výčnělek jako nos a vždycky uši. Ústa jsou jako linka, která se někdy zvlíní, když chce vyjádřit potěšení nebo radost (to ale vyjádří mnohem živěji celá jeho bytost), ale málokdy je otvírá a nezdá se, že by měl zuby.

Když se náš přítel pohybuje, nechodí z místa na místo, ale vznáší se. Přemísťuje ho potřeba nebo touha být na některém místě. Jestli ovšem má chuť, může hopsat a poskakovat. Má ruce a nohy, ale nejsou zdůrazněny prsty a ruka se někdy podobá noze. Svaly a šlachy, které mají zvířata, nemá. Je štíhlý, půvabný a čilý. Potud podrobný popis jednoho z nezčíslného množství malých bytůstek, od nejmenších stvořeníček velkých 1 palec až k obrovským bytostem.

Jednotliví skřítki – i ten kterého jsem popsala – mají schopnost měnit tvar a velikost obdivuhodným způsobem. Jejich tělo je sám pocit a sama vitalita. Tak, jak cítí a žijí, mění tvar a velikost. Mohou se zmenšit na 5-6 palců, ale také nafouknout na 5-6 stop. K tomu ale potřebují velmi silné chtění a v této obrovské velikosti nemohou zůstat nekonečně dlouho. Také mohou měnit barvy stejně jako tvar. Jedna z nejpůvabnějších her mezi skřítky je ta, kterou já nazývám "převlékání". Mění barvy, oblečení, záhaly, vše podle nálady.

Bereme-li v úvahu přirozené zbarvení lesního a zahradního skřítky, pak se značně liší podle lokalit. Na různých místech světa jsem viděla všechny možné barvy, ať to bylo v různých státech USA, na francouzské Riviéře, na Jávě nebo v Austrálii.

Asi nejběžnější pohled do světa skřítků nám ukáže jejich nepřetržitou činnost mezi rostlinami, keři a vším, co roste. V každé zahradě, na každém kousku země, kde roste nějaká rostlina, stále a pilně pečují o vše živé. Čím vlastně pro zvířata a rostliny jsou a jak na ně působí jejich činnost?

Není jednoduché odpovědět, ale mohu popsat to, co vidím. Nejdříve musím vysvětlit, že se skřítek nedívá stejným způsobem jako my. Když my se díváme na růžový keř, vidíme pouze stonek, listy a květy. Skřítek však vidí zcela jinak. Ze vzdálenosti několika metrů je pro něj růžové poupě zářícím předmětem, o něco větším než je skutečná růže, kterou vidíme my. Pro něj to není předmět odrážející světlo, ale skutečný zdroj jakoby fosforeskujícího světla, které květina sama vytvořila. Když skřítek přistoupí blíže, vidí podrobnosti. V místě, kterému říkáme srdce růže, vidí ohraničený bod světla, z něhož vyzařují jemné linie barevných paprsků, které jasně odpovídají fyzikální struktuře okvětních lístků a trvale proudí z centra srdce podél linií anatomie květu. Rostlina sama

si bere z půdy živiny, vláhu a sílu, které postupují stonkem vzhůru. Skřítek to vidí jako proudy světla. Mezitím listy a květiny "píjí" sluneční světlo, kysličník uhličitý atd. Sluneční světlo však vytváří druhý proud. Tyto dva proudy vypadají jako stoupající a klesající světelné spirály ve větvích keře. Skřítek vidí proto keř jako stavbu barevného světla, které je jasnější než obyčejná hněd', zeleň a bělost keře. Srdce růže je centrem rozdělujícím tyto energie do samotného květu. Při výměně energií ze slunce a z půdy hraje skřítek určitou úlohu. Má moc nad oběma proudy, zvláště nad životodárnou silou ze slunce. Může zpomalit zde, zrychlit jinde, případně může navíc přidat životní sílu ze sebe sama tam, kde si přeje. Nejdříve naváže styk s rostlinou tím, že přizpůsobí tep svého srdce rytmu květiny. Poodstoupí a upřesní si, co chce dělat. Pak začne pracovat: Přeskakuje a hopkuje kolem dokola a světlo, které proudí z jeho rukou, spojuje lehkým dotykem se světelnými proudy květiny. Tak pozměňuje a upravuje její život. U květin má rád živé barvy, věnuje jim velkou pozornost, ale jeho hlavním úkolem je vytvořit pro rostlinu neoptimálnější prostředí. Takto pilně pracuje asi 10 nebo 20 minut. Když si myslí, že udělal kus práce, poodstoupí od rostliny, udělá několik kotrmelců ve vzduchu, poskakuje a je v dobré náladě, protože má radost, že je na živu. Pak se znovu vrátí k práci.

Někdo se může ptát, zda by rostliny rostly bez této pomoci. Jistě by rostly, ale zásah skřítků (a také pomoc, kterou jim věnují lidé) pomáhá udělat ze zákrsků bohatě kvetoucí rostliny. Ty by určitě rostly pouze svým vnitřním nutkáním k životu a reprodukci, jak je to u všeho v přírodě. Pomoc skřítků je však stejně důležitá pro rostlinu jako je důležitá orba pro obilí. Proč nepřijmout skřítkovo přesvědčení, že to, co dělá, je vážná práce a proto bere své zaměstnání vážně. Cítí se odpovědným za vše, co pro rostlinu dělá, a nadýmá se přímo mateřskou pýchou, když svůj úkol splní. Kromě toho musí ukazovat výsledky své práce skřítkovi, který občas přichází – jak bychom řekli – na kontrolu. Je až neuvěřitelné, kam až tento druh práce zasahuje. Viděla jsem dokonce ve skleníku druh skřítků, kteří pracovali s malinkými rostlinkami. Tito skřítkci jsou mnohem menší, ale dělají stejnou práci.

Velkou část života tráví skřítek hrami. Je však těžké oddělit jeho hru od práce, protože pracovat s rostlinami je jeho záliba. Spíše než povinnost v tom vidí zábavu. Avšak při hře je důležitý, protože štěstí, které z něj vyzařuje, se často spontánně dotkne lidí, kteří se setkají s jeho vlivem, aniž si to uvědomují.

Jejich hraní spočívá v tom, že všelijak poskakují, zvědavě nahlízejí do ptačích hnízd a zajímají se o všechn život kolem sebe. Skřítci znají osobně všechny ptáky a zvířata v sousedství a hluboce je zajímá vše, co dělají. Mají velký smysl pro neplechy a ze všeho si dělají legraci. Jeden z nich se třeba vkrade do oblasti jiného, skromně vykonává jeho práci a pak je vesele vyhozen. Mají hypnotickou moc nad zvířaty, což způsobí, že králík nebo veverka upustí potravu, kterou našla. Takové šprýmy jsou chápány jako legrace a zvířata se na ně nezlobí. Skupiny lesních skřítků mohou podobným způsobem působit i na lidi, většinou však s námi nechtějí mít nic společného. Někdy sedí a vykládají si anekdoty a to je překvapující podívaná. Skřítek má obrovskou schopnost mimikry a smysl pro dramatizování. Někdy celá skupina připraví podívanou pro obecné pobavení. Znovu opakuji, že skřítek má nejen schopnost měnit svůj tvar, ale může se i oblékat do pohádkových úborů tak, že silou vůle přemění hutnější část těla kolem sebe na žádaný převlek. Vyžaduje to ovšem určité úsilí a koncentraci a trvá to několik minut, zvláště, když chce změnit tvar. Žádaný převlek vydrží tak dlouho, jak vydrží jeho úsilí o transformaci. Většina skřítků se nedokáže pořádně soustředit, takže jejich představení netrvá dlouho. Z toho důvodu a také vzhledem k nedostatku pečlivosti při vymýšlení převleků chybí celé části masky dokonce někdy i nějaká končetina. Vypadají proto často velice směšně, což vyvolává bouře smíchu. Každý důvod k legraci je jim dobrý.

Podívaná však musí probíhat v určitých mezích, aby došli k jádru věci. Je to jako sen z vaudevillu bez jakéhokoliv vynuceného dramatického námětu.

Jednou jsem v Austrálii viděla zábavu podobného druhu. V měsíčním svitu se pohybovalo 5-6 skřítků. Jeden druhému vyprávěli povídky a hned ztvárňovali postavy z povídky a převlékali se podle nich. Jeden z nich se převlékl za krále, jak myslel, že král vypadá. Představu získal z jedné pohádkové knížky – nepřímo prostřednictvím myšlenek nějakého dítěte. Snažil se podle ní tak vypadat, tvářil se velmi důležitě a přísně a stále mával rukama kolem sebe. A najednou, když chtěl být co nejkrálovštější a nejpřísnější, zapomněl na svou korunu a královské roucho, které s něho spadlo, a tak dokonale zničil vážnost chvíle, že ostatní se váleli smíchem.

Dalším zdrojem zábavy je pro skřítky vyprávění příhody, kterou si sám vymyslel. Hlavní je, aby byla co nejdivočejší a co nejnepravděpodobnější. Je to něco jako soutěž ve fantazii, kdy se divoké scény střídají náhle s okamžiky velké vážnosti. Myslím, že tento způsob života, plný legrace, by neschvalovala velká část lidstva, která je vážně zaměřená na práci. Nesmíme ale zapomínat, že skřítci, stejně jako děti, překypují

vitalitou. Nejsou omezováni míněním lidí jako my. Vlastně jejich veřejné mínění je jim nakloněno.

4. Život skřítků

Mezi životními postoji lidí na jedné straně a skřítků nebo jiných bytostí v jejich království na straně druhé je zásadní rozdíl. My žijeme ve světě tvarů a oni ve světě prožívání. Naše myšlenky se v první řadě zabývají tvarem věcí a málokdy jdeme dál. Skřítkové se však nejdříve zajímají o energii a životodárnou sílu proudící kolem věcí a v nich život, který je všude. Například když my pozorujeme strom, vidíme jeho velikost, tvar, barvu, listy a ovoce. Tyto věci v souhrnu vytvářejí pro nás krásu. Jestliže o tom budeme přemýšlet, uvědomíme si, že je to značně omezený pohled na svět, ve kterém žijeme. Na rozdíl od nás se skřítek nejdříve zaměří na "ducha" stromu a reaguje na jeho životodárnou energii. Pro skřítky je totiž strom živoucí, dýchající osobnost, která se projevuje tvarem, který vidíme. Pak mezi skřítkem a stromem nastane výměna pocitů a vzájemná reakce. Proto skřítky žijí životem, který je mnohem méně omezený než náš a mnohem zajímavější. My lidé jsme tak zdržováni omezeními našich smyslů, takže často zestárneme z pouhé nudy z našeho monotónního, statického života. Máme rádi zvířata jako jsou psi a kočky, několik lidí může vyjimečně cítit něco jako osobní přátelství ke stromům a květinám. Vztah skřítků ke zvířatům a všemu živému je ale tak odlišný, že to lze nazvat téměř novým stupněm existence. Vysvětlím to blíže, protože se mi to zdá důležité.

Většina našeho světa je složena z neživých předmětů, které vypadají jako mrtvé. My nejen že nevíme nic o pravém životě zvířat, rostlin a skal, ale obklopujeme se a své životy naplňujeme jenom věcmi – nic než věcmi, jako jsou židle, stoly, potrava, auta, televize atd. Náš svět je světem předmětů. Skřítek nikdy neprožívá něco podobného. On žije ve světě, kde každé stéblo trávy a každý lístek je nabitý vědomím o své životnosti. V jeho světě se téměř všechno vyjadřuje určitým tvarem a rytmem. Tráva má svůj tep života, každý strom je individuálním přítelem a květiny, ptáci, hmyz, ryby jsou pro skřítky jako děti. Navíc žije ve světě přátelství s tisíci bytostmi, které nemají hmotnou podobu. Naprosto všechno, od motýla až po list vznášející se vzduchem, je naplněno hýřivým, radostným životem. Skřítek to vycítuje, cítí se se vším spřízněným právě jen tím, že žije. Jeho svět pulsuje životem, pohybem, pocity, to jsou ty základní charakteristiky.

Stačí pozorný pohled do tohoto světa, ve kterém skřítkové žijí, a tato zvláštnost se nám potvrdí. Není to svět ohraničených vrstev, kůží, slupek a kůry stromů s ohraničenými totožnostmi, ale je to stav, ve kterém se vše prolíná se vším překvapujícím způsobem, nic není v klidu, vše je v pohybu.

Začneme se samotným skřítkem. Díváme-li se na něj, vidíme, že nemá kůži. Má spíše tvar oblaku. Pokoušíme-li se ho dotknout, nenajdeme žádnou plochu, o které bychom mohli říci: "To je vnější vrstva", protože, ač se jeho hutnost zvyšuje směrem k centru, je to zhutňování postupné. Jeho tvar není uzavřen do kůže nebo srsti, které by tvořily jeho ohraničení. On sám vidí stromy, trávu apod. , zkrátka všechno, co vnímá ve svém světě, jako pilíř světla nebo skvrnu, vyzařující barvu, která prolíná své okolí, mísí se s ním a v něm mizí. Je to jako život v tekutém světě, kde každé stvoření, ačkoliv má tvar, který lze definovat, který se ale stále mění, promíchává, je průhledný a září.

Protože žije ve světě, který pulsuje životem, dívá se skřítek na věci svým vlastním způsobem. Ten je mnohem jednodušší než náš. Skřítek je totiž realista spíše než my. Nemá žádné komplexy ani složité pocity a myšlenky, jako máme my, protože nezná pocit vlastnictví, nezná strach ani závist. Proto nemá iluze, naopak má schopnost vidět jasně a jít přímo k věci. Je pravda, že si skřítkové hrají s převleky a chtějí, aby se jim "jako" věřilo, ale přitom přesně vědí, co dělají. Pro ně to je pouze legrace a ne prostředek k úniku z útlaku reality. Tento realismus jim dává překvapující přímost. Nemají nic, co by skrývali a nemusejí se před ničím skrývat. Jestliže má být nějaký les vypálen, nesnaží se klamat sami sebe, prostě to přijmou. Přijímají nepříjemné věci (kterých je celkem málo) stejně jako obrovský počet radostných zážitků.

Další pozoruhodný rozdíl mezi skřítky a lidmi: My žijeme svůj bdělý život v hutném, hmotném světě, ve kterém, pravda, naše představy a city hrají určitou roli, ale tato role je vystavěná a omezená, má své hranice. Skřítkci nejsou omezeni hutnou hmotou. Nejhutnější místo v jejich těle je mnohem jemnější než náš nejřidší plyn. Jejich podstata je vlastně velmi citlivá, proto, kdykoliv něco vycití, proniká to celým jejich tělem. Vlastně nedělají nic jiného, než že vnímají pocity a svoji životnost. Skřítkové nemají velké mentální schopnosti, vyjma několika pokročilých typů. Tím nechci říci, že nejsou inteligentní, nemusí však bojovat o existenci ani o to, aby byli šťastní. Nemusejí se starat o věci, které provázejí fyzický život, např. o chudobu, hlad, žízeň, přístřeší. Nepotřebují peníze a nemají nikoho, kdo je na nich závislý.

Tyto důvody způsobují, že život v jejich světě je naprosto odlišný od života ve světě našem. Skřítkové jsou, jak již bylo řečeno, ve stejném vztahu k andělům, jako zvířata k lidem. Zvířata mají jednodušší potřeby a nemají motivace člověka. Zvířata žijí obklopena tím, čemu říkáme přirozený nepřítel, zatímco skřítkové jsou obklopeni přirozenými přáteli. Žijí proto radostně a šťastně ze dne na den, zabývají se zaměstnáním, které je baví a jejich cílem je prožívat den po dni stále plnost života.

Skřítkci jsou si přitom hluboce vědomi, že jsou částí velkého plánu spolupráce. Z toho pramení jejich pocit jistoty. Vždy je s nimi anděl, který je vede a podporuje jejich snahu k dalšímu vývoji. Jejich vztah k andělovi je plný posvátné bázně a úcty (v žádném případě strachu). Ptala jsem se jednou svého přítele – skřítku – kdo je jeho nadřízeným v této oblasti a bylo zajímavé pozorovat jeho reakci. Vyskočil několik stop do výše a vyjádřil svou radost nad tím, že se ptám na někoho, kdo je tak vysoko nad ním a ke komu má silný přátelský vztah. Zároveň mi však dal pocítit velký respekt tím, že udělal několik hlubokých poklon, při nichž se jeho hlava dotýkala prstů u nohou. Sklonil se několikrát, abych pochopila, že se jedná o někoho velmi důležitého.

Tato epizoda ukazuje, že v pocitech skřítků převládá lehkost a štěstí, i když projevují hlubokou úctu. Lidé mají morální systém, předpokládající vážný přístup k životu. Jejich morální kodex se opírá o předpisy, vyvolávající strach z potrestání. Skřítkové samozřejmě nemají ani ponětí o něčem podobném. Jsou věrnou ilustrací Ježíšových slov: "Pohleďte na lilie polní, nepracují ani netkají. Přesto ani král Šalamoun ve své nádheře se jim nevyrovnal". Naše představy o dobru a zlu jsou jim cizí, znají pouze lásku ke kráse a dokonalosti. V každém svém díle se snaží vytvořit ideální krásu a dokonalost. Úsilí po kráse pro ně neznamena trvalé namáhání nebo bojování, je to trvalý podnět a nesmírná radost.

Myslím, že tato trvalá vnitřní touha po kráse jim poskytuje do značné míry onen pocit vyzařující radosti. Nesmíme si myslet, že jsou dokonalí. Chvilková zlost ani žárlivost jim není neznámá, rychle však vyprchá. U lidí může negativní cit přetrvávat jako jedovatý náboj, ale u skřítků zbytky nedobrych pocitů netrvají dlouho a nešpiní jejich život. Pocit blízký strachu znají jen ve vztahu k lidem. Pravda, i v jejich vlastním světě existuje ošklivost vzbuzující odpor. Poznala jsem, že se vodní děti (babies) zdálky vyhýbají některým stvořením, ač tato patří k jejich vlastnímu světu – např. tvorům, žijícím v hlubokých mořích a podobajícím se gorilám. Není to strach, co pocítují, jen nechuť; nebojí se, protože chápou. U lidí se však setkávají s věcmi, které přesahují schopnost

jejich chápání. Nerozumějí naší motivaci a nikdy nevědí, jak budeme reagovat. Probouzíme v nich něco jako strach, poněvadž náš vztah k přírodě, kterou milují, jim připadá bezmezně krutý. Šokuje je třeba zabíjení krásných ptáků a divokých zvířat, jejich utrpení, kterým procházejí před skonem. V přírodě je sice zabíjení nutné pro udržení rovnováhy, je ovšem rychlé a není provázeno velkým utrpením. Zabíjet však jen pro své potěšení a vyvolávat při tom hrůzu u zvířat, to skřítky děsí stejně, jako hlasité exploze zbraní, jejichž smysl nechápou.

Měla jsem příležitost pozorovat skřítky, kteří měli k sobě silný osobní vztah. Většinou se jednalo o skřítky stejného druhu, třeba o dva vodní nebo dva pozemní skřítky. Takový pár chodil spolu, pracoval společně a byl nerozlučný. Sledovat jejich vztah je krásné, protože mají ve zvyku objímat se kolem pasu při chůzi a netajit se svým citem. Hovoří o tom, co dělají, jeden se zajímá o práci druhého a radostně si spolu hrají. Na rozdíl od zvířat, která se sama rozmnožují, jsou skřítkové přiváděni na svět anděly. Z toho důvodu není u skřítků, zvláště u nižší a střední vývojové vrstvy, ani náznak sexu, pouze doplňující se sympatie. To znamená, že skřítek pozitivnějšího typu má náklonnost ke skřítkovi pasivnějšímu. Také u stromů se může vyskytnout zvláštní sympatie, třeba buku k sousední bříze. Jde však o zcela jiný druh sympatie, než kterou buk cítí ke svému vlastnímu druhu. Stromy jsou přitom klidnější než těkaví skřítkci. Ti znají i žárlivost. Zнала jsem dva skřítky, kteří se měli rádi a žárlili na třetího, který vyžadoval příliš mnoho pozornosti. Pamatuji si například, že dva zelení skřítkci přerušili svůj vztah kvůli dotěrnému modrému skřítkovi. Jeden ze zelených si mně přišel postěžovat. Chtěl svého přítele jen pro sebe. Vycházeli z něj při tom žárlivé zelené myšlenky, které byly legrační. Jednu chvíli se tvářil chmurně, ale v příštím okamžiku ho zaujalo něco radostného, okamžitě se rozjasnil, zapomněl na své trápení a vyskočil do výšky. Žádný skřítek se nedokáže trápit dlouho. Kromě toho se modrý dotěra za chvíli přidal ke skřítkovi stejného druhu a mír byl zase nastolen.

Setkala jsem se také s tím, že skřítkci žárlili také na člověka. V Austrálii jsem například znala skřítku, kterého jsem měla ráda a říkala jsem mu "Malý drahý přítel", jak jsem se zmínila v kapitole č. 2. Měla jsem ho velmi ráda a často jsem mluvila výhradně s ním. Tak se stalo, že skřítkové, kteří byli kolem nás, začali žárlit. Mysleli, že je zanedbávám. Jednou vystoupil malý zelený skřítek a díval se na mne velice vztekle. Byl rozčilený, protože jsem si nevšimla ani jeho ani toho, co dělá. Byl přesvědčený o své nadřazenosti nad ostatními a očekával ode mne pochvalu. Měl o sobě příliš vysoké mínění. Jindy jsem na zahradě obdivovala určitou květinu. Skřítkci, kteří měli na starosti jinou část

zahrady, se cítili ukřivděni. Jejich pocity ale nikdy netrvají dlouho. V tomto smyslu se podobají zvířatům nebo dětem, nehromadí zášť a nevoli.

Někdy se skřítkci skutečně zamyslí. Je to tehdy, když se rostlině, kterou mají na starosti nedaří dobře a oni si s tím nevědí rady. Pak o tom přemýšlejí. Zajímavý případ se stal u mého přítele v Kalifornii. Přesadil kávovník z jeho rodné půdy v Costa Rice na svou zahradu v Kalifornii. Skřítkové z Costa Riky se stromem samozřejmě nepřišli a proto, když se strom objevil na zahradě, tamější skřítkové byli zcela zmateni. Nevěděli, jak stromu nejlépe pomoci. Uspořádali u stromu vážnou poradou. Dlouhou dobu strom nerostl, což skřítky trápilo. Později ale dostali radu, co mají dělat, a brzy se stromu začalo dařit dobře.

Jak jsem již řekla, skřítkové se projevují emocionálně. V centru jejich pozornosti jsou předměty, o které se starají více méně instinktivně, ale jasně všechny vnímají. Žijí životem naplněným spíše pocity než myšlenkami. Celý jejich svět, sama jejich podstata je vitální a emocionální a nikoliv fyzikální a logická. Je to tedy přirozené, že jsou kompetentní k tomu, aby vycit'ovali, zatímco v naší kompetenci je, abychom vytvářeli tvary a řídili hmotné věci. Již dříve jsem řekla, že jejich pocity jsou pozitivní a přinášejí užitek.

Někdy se nicméně stane, že se některý jedinec začne bouřit, přestane pracovat nebo se hádá se sousedy. Neznám jediný případ, kdy by se vzbouřila celá skupina. Provinilému se skřítkové vyhýbají; je vypuzen. Jedna moje přítelkyně pozorovala neobvyklý případ, kdy se jeden skřítek neustále hádal se svým sousedem. Konečně jeho nadřízený anděl zařídil s jiným andělem přesun rebela o mnoho mil dále. Chvilí trucoval, pak se s tím smířil a byl zase šťastný. Takové případy jsou ale velmi vzácné a já jsem žádný neviděla.

Skřítkové nejsou vázáni na jedno místo nebo jednu zahradu, občas je něco napadne a jdou jinam. Je to snadné, přirozené a do značné míry nahodilé. Člověk, který se o zahradu stará, pečuje o stromy a rostliny a miluje je, třeba dokonce něco o nich vycit'uje, přitahuje mnohem větší počet skřítků, než jiný člověk, který je k zahradě lhostejný.

Skřítkové milují všechno malé, ať to jsou děti, zvířata, ryby nebo rostliny. Mládí má pro ně zvláštní přitažlivost asi proto, že je rovněž plné radosti, štěstí, že je přístupné jejich působení. Skřítkové mají obzvláště rádi děti, chrání je, napodobují jejich hry podobně jako skotačení malých srnek a králíků. Mláděta je pravděpodobně vidí také, neboť stojí

přírodě blíže než dospělí jedinci. Na jaře vědí skřítkové o každé nové srnce, veverce, o každém králíkovi a snaží se je chránit, jak jen mohou. Pomáhají jim tím, že se snaží vložit do jejich hlav představy a posílit jejich instinkty. Je hezký pohled na skřítku, který se přidá k dovádějícím jehňatům, skáče kolem nich a dodává jim odvahy. Všude vidíme přátelství a pocit sounáležitosti. Úzký vztah je mezi skřítky a ptáky, zvláště jejich mláďaty. Aby upoutali jejich pozornost, metají kozelce třeba kolem nějakého červa a je-li to červ nebo ponrava – škůdce zahrady, má skřítek dokonce zásluhu.

Z hlediska zařazení skřítků podle tříd – vody, země, vzduchu a ohně – vidíme odchylky, protože jejich zájmy jsou odlišné. Například s běžnou pozorností, kterou věnují pozemní skřítkové lidem, se u jiných skupin nesetkáme. Skřítkové země znají naše (pro ně) nevypočitatelné způsoby a jejich postoj k nám je plachý a bojácný. Ostatní jsou buď lhostejní nebo zvědaví nebo dokonce nepřátelští. Skřítkové země se pohybují po velkých prostorách v mnohem menším počtu než skřítkové vzduchu a vody. Určitým způsobem jsou skřítkové země individuálnější a více spoléhají sami na sebe. Rozdíl mezi vodními a pozemskými skřítky je podobný jako rozdíl mezi zvířaty vodními a suchozemskými. Vodní skřítkové se většinou pohybují ve velkých skupinách, skřítkové pozemní v menších a uvnitř skupiny mohou být výrazné osobnosti. Skřítek země má větší obrazotvornost a proto se snaží napodobit lidi a jejich činnosti, neboť nás považují za divné i zábavné. Chápu také, že člověk je jim nadřazen intelektem. Proto reakce těchto skřítků na okolí se podobá reakci lidí více, než je tomu u ostatních tříd.

U skřítků, kteří žijí na povrchu moří, je dominujícím pocitem skutečnost, že rytmus, který hraje velkou roli u všech skřítků, je pro ně ztělesněn fyzikálním rytmem mořských vln. Každá skupina je si samozřejmě vědoma živlu, ve kterém žije a každá má něco z hmotného světa, který jim dává určité vlastnosti. V případě vodních skřítků jim dávají mořské vlny pocit výkonnosti. Skřítkové jsou v trvalém pohybu jako vlny samotné a zrovna tak jako je moře utvořeno z hmoty, kde nejsou téměř rozdíly, tak i skřítkové jsou homogenní druh. Vlny na jezerech jsou stejně důležité pro tamější skřítky a v řekách nahrazuje vlny proud řeky.

U bytostí vzduchu hrají velkou roli obrovská vzdálenosti a pocit nezávislosti na hmotě. Zřejmě z tohoto důvodu jsou tak vysoce vyvinuti. Nejsou omezeni ani hmotou ani prostorem a proto jsou méně definovatelní – mají méně výrazné tvary.

Salamandři jsou také nezávislí na lidech, jsou však poutáni na fyzikální jev. Je v nich něco osvěžujícího a očišťujícího. Jejich živel lze srovnat s branou mezi dvěma světy, neboť stojí na jejich hranicích a podílejí se na obou světech. Je obtížné popsat jejich pohled na život. Vidí jej jako trvalé proudění, které prochází tvary a z nich také vychází. Proto jsou srdcem alchymie přírody.

Všichni skřítkové mají pouze neurčitou představu o Bohu – pokud vůbec nějakou mají. Skřítkové samozřejmě neprocházejí utrpením jako lidé, protože neznají existenční boj, který je součástí života lidí. Mírnějším způsobem trpí, když věci kolem nich nejsou v pořádku, což v našem slova smyslu utrpení není. Nevím ani, jestli cítí bolest, ale vědí o ní, protože pozorují zvířata a ostatní tvory. Někdy si přejí být lidmi, známe podobné případy, a jen proto cítí naše starosti a potíže. V mnohém směru se nám obdivují a pokud budeme laskaví a uznáme jejich existenci, budou radostně našimi přáteli. Jak jsem již řekla, skřítkové vědí o Bohu málo, ale mají nejasnou představu o úrovních vysokých bytostí ve vývojovém plánu, jako je jejich vlastní anděl, který je pro ně nejmoudřejší a nejjasnější bytostí na světě.

5. Skřítkové země

Skřítkové země, nahlíženo obecně, jsou tak velká a složitá skupina, že je velmi obtížné je popsat v jedné kapitole. Budu tedy ráda, když čtenář získá aspoň obecný dojem.

Nejdříve musím vysvětlit, že se zemí jsou spojeny 4 typy skřítků: Jedni jsou na povrchu země a druzí v podzemí. Obě tyto kategorie jsou rozděleny do dvou tříd: Skřítkové, kteří jsou vázáni na hmotné – fyzické tělo (například skřítkové stromů jsou vázáni na strom) a skřítkové bez této fyzické vázanosti, z nichž nejlepším příkladem jsou zahradní nebo lesní skřítkové. Pod povrchem (do určité míry i na povrchu) jsou bytosti s fyzickými těly, jako jsou velké, jednotlivé skály. Jsou srovnatelní se skřítky stromů, ale jsou mnohem méně inteligentní. Se skalami jsou spojeni i skřítki bez fyzických těl, obecně nazývaní gnómové. Tyto čtyři velké kategorie jsou zcela určité: Stromy, lesní skřítkové všech druhů, skály a gnómové. Ale pod povrchem a na povrchu země je takové množství podtypů a jednotlivců, že jedna skupina se prolíná s druhou. K oběma pak patří mnoho poddruhů a všechny se podílejí na vlastnostech a charakteru země stejným dílem. Popíši alespoň zčásti duchy skal a pokusím se identifikovat stvoření, žijící pod povrchem země, která můžeme nazývat gnómy. V další části se budu zabývat zahradou a lesem. Popíši skřítky stromů, lesní skřítky a skřítky povrchu země. Opakuji znovu, že

existuje takové množství druhů, že jejich zařazení je nemožné. Jeden druh například žije v zemi a současně i na zemi, přičemž záleží na tom, co v kterou dobu dělají. Jsou zlatavě-hnědí, podobají se normálním gnómům, ale jsou podsaditější. Mají staré tváře a jiskrné oči. Přísně vzato nejsou to gnómové, po celém těle jsou porostlí hedvábnou kožešinou a dlouhá čelist se podobá bradce. Co se týče pohybů jsou hranatí, to znamená, že nemají půvab většiny skřítků. Vídáme je v přírodě v místech, kde je zem porostlá velice nízkou travou. Žijí většinou ve skupinách a podobají se králíkům. Mají rovněž rádi vibrace země. Napomáhají růstu a dodávají všemu životní energii, kterou přetvářejí a vedou zpod kořenů. Také se zajímají o život hmyzu jako jsou mravenci, včely a červi. Žijí společenským životem, spojují se jeden s druhým, mluví o své práci a o sobě, o novinkách ve světě skřítků, kteří žijí nad jejich kouskem země. Obvykle mají dobrou náladu, také se rádi "převlékají", předvádějí se jeden před druhým, jeden druhému se směje a radostí poskakují. Jsou velmi pilní a při práci mívají vážný výraz lidí velmi zaměstnaných, což vypadá legračně. Drží se pohromadě a nemísí se s ostatními skřítky. Mají něco jako úřad nebo správní odbor. Zajímají se o hmyz a ze všech sil mu pomáhají. Patří k nesmírně starému řádu skřítků a z toho důvodu možná vypadají staře. Na lidi se dívají s plachou zvědavostí, nechápavě sledují jejich zvyklosti, ale žádný zvláštní vztah k lidem nemají.

Hlouběji v zemi žijí bytůstky mnohem tmavší, téměř černé; měří asi 2 stopy nebo více. Vypadají trochu jako ještěrky a je nesmírně těžké je zahlédnout. Jejich inteligence je nízká a žijí spolu jako zvířata, více méně bez myšlení. Vypadají tajuplně, ale mají schopnost společnou všem skřítkům a to je nekonečná činorodost. Je téměř nemožné s nimi komunikovat, protože jejich činnost je zajímavá více než lidé.

Později, až budu psát o Velkém Kaňonu (Grand Canyon), se zmíním o dvou druzích. Jedni jsou ohnivě purpuroví, 2-3 stopy velcí, druzí hnědo-červení, velcí asi jednu stopu. Ty větší jsem neviděla nikde jinde. Vzbuzují radost, také jsou neobvykle inteligentní a dovedou se snáze koncentrovat než většina skřítků. Jejich práce je zvláštní. Oni sami jsou středisky mezi magnetickými proudy v Kaňonu a životní sílu, která do nich vtéká, rozdělují dále. Hnědí a červení skřítkové v Kaňonu jsou spíše gnómové, jak vzhledem tak způsobem života. Zabývají se všemi formami života v tomto unikátním místě. Sama přesně nevím, co dělají. Má to něco společného s růstem, ale o jaký růst se může jednat pod zemí, nevím. Pokud by skály pod tlakem mohly měnit vlastnosti, řekla bych, že to je jejich práce. V každém případě jsou změny, při kterých pomáhají, pomalé. Oni sami se pohybují velice rozvážně. Jsou staří a pomalí a jejich práce vyžaduje velkou

trpělivost. Všichni tito skřítkové, podobní gnómům, kteří působí ve skalách a hlubinách země, vypadají jako prastará součást řádu věcí. Další jejich vlastností je, že se pohybují ve skupinách a mají rádi horko. Když je na povrchu zima a prší, rychle zase zmizí pod zem.

Jeden druh skřítků země, který je téměř univerzální, je malý, asi stopu velký skřítek, zlato-hnědý nebo tmavě-zeleý. Může připomínat myš, protože má poněkud dlouhé uši a poskakuje kolem. Jedna varianta vypadá jako medvídek, nad pasem světle hnědý a pod pasem tmavě hnědý. Jsou veselí, radostní, s nízkou inteligencí. Pohybují se buď na dvou nohách, nebo někdy rychlými, trhavými pohyby jako myš. Jsou společenšší, žijí v komunitách a jsou nesmírně zaměstnaní velice důležitou (podle nich) prací. Obývají půdu v lesních oblastech, starají se o mechy a žijí rádi mezi kořeny stromů nebo ve vysoké trávě.

Žádný ze skřítků, které jsem dosud popisovala, není pravý gnóm. Ukazuje to na komplexnost a bohatost života v zemi. Zatím jsem ještě nezačala psát o dění, které se odehrává v kůře zemské. Je to fascinující a komplikované místo a jistě tam žije mnohem více bytostí, než jsem zaznamenala. Mnohé z nich jsou pro nás nepříjemné a divné, myslím ale, že není důležité se jim věnovat, protože s lidmi mají pramálo společného a běžně se s nimi do styku nedostáváme. Jakmile lidské vědomí proniká různými zemskými vrstvami, máme pocit, že vnímáme skutečnou Matku Zemi, místo zrodu a zdroj bytí pro nespočetné miliony bytostí. Práví gnómové žijí pod skalami nebo blízko nich. Všichni vypadají jako známí gnómové z pohádek, jsou malí, zavalití, šedohnědí. Končetiny mají jinou barvu než tělo a to dělá dojem, že nosí kožené krátké kabátce. Nedávno jsem studovala skupinu těchto skřítků mezi obrovskými balvany. Vypadají divoce a nijak zvlášť nemilují lidi. Vynoří se zpod skal, aby si nezvané hosty prohlédli a zjistili, co jsou zač. Nejvíce gnómů žije v krajině, kde jsou velké hory a skály a téměř nic jiného. Mají pocit stejnorodosti se svým okolím. Zajímá nás, co se s gnómy stane, když lidé pracují v lomech a odstřelují skály. Prostě zmizí. Odejdou. Jak jinak, když se kolem pohybují velké jeřáby a hřmotící vagóny křížují cesty. Stěhují se tedy vinou lidí.

Vždy je vidíme ve skupinách o 4-5 skřítkách, protože nejsou takoví individualisté jako třeba zahradní skřítkové. Mají určité záliby i nechuti, mají nízkou inteligenci a spíše primitivní cítění. Nedávno, když jsem je pozorovala, viděla jsem, že je přitahují, protože poznali, že je vidím, a když se budu snažit, budu s nimi moci mluvit. Zároveň mě ale odmítali, protože nejsou rádi, když je něco neznámého ruší. Většina skřítků má ráda

všechno nové a neznámé, ale tyto bytosti mají nechuť k jakékoliv změně. Ráda je pozoruji a snažím se získat jejich důvěru. Pomalu, krok za krokem si zvykají a jsou ochotni rozvíjet několik námětů, které se týkají jejich skrytého života. Nejzajímavější poznatek je, že gnómové považují skály za své přátele a za živé bytosti. Podivné je, že mají pravdu, protože skály jsou v určitém smyslu živé. Přinejmenším jsou schopny nepatrné reakce. Velké skály, které jsou velmi staré, získávaly pomalu, po celé věky, určitý rys osobnosti, určované jejich základním složením a zkušeností. Když mluvím o reakci, myslím tím, že taková stará skála může cítit – velmi nejasně – libost nebo nelibost pro osobu, kterou často vidí. Nebo lépe řečeno, skála spíše cítí, než vidí. Jestliže někdo často přichází ke skále a usedá na ni, skála může cítit zálibu nebo nechuť. To se nestává každému, pouze lidem, kteří nesou v sobě zálibu ke skále, nebo kteří dokáží nějakým způsobem komunikovat s přírodou. V Austrálii jsem měla několik zkušeností se skalami. Odjakživa jsem mívala zvláštní zálibu ve skalách, jako má někdo rád psy nebo kočky. V Sydney jsem měla svou skálu, kterou jsem často navštěvovala, sedávala tam po celé hodiny a pozorovala život v přístavu. Ta skála věděla, kdy jsem přišla a vydávala (pokud můžeme tento výraz použít) pocit radosti. Pocit velmi neurčitý, podobný radosti, jakou projevoval můj pes, když mě spatřil po delší nepřítomnosti. Bylo mi to velmi milé, protože se to slučovalo s prožíváním moře a stromů kolem. Byl to pocit harmonie. Když jsem odcházela, skála zesmutněla, nechápala, proč ji opouštím. Bylo to až dojmavé, jak se skála snažila cítit a přesto byl výsledek nepatrný. Je to něco podobného, jako když vidíme hluchoněmého člověka, který se snaží, aby mu okolí rozumělo.

V následujících odstavcích seznámím čtenáře s někým, kdo ví mnohem více než já. Některé ze skalních bytostí, o kterých se zmiňuje, jsem znala sama. Autor používá výraz "etherický" pro látku, ze které se tvoří těla skřítků a výraz "astrální" pro ještě jemnější látku. Popis se týká skal, pozorovaných v přírodním parku v Austrálii.

První skála, o které píše, byla na břehu řeky a objímaly ji kořeny velkého stromu: "Zeptali jsme se na složení této jednoduché bytosti. Dozvěděli jsme se, že její etherické tělo je organicky uspořádáno. Možnost tohoto uspořádání je i u jiných jedinců. Skála má vlastní fyzikální tělo, svého etherického dvojníka a má začínající citění. Žulovou strukturu skály zná každý student mineralogie. Etherický dvojník vytváří v "etheru" protějšek, který v prostoru zaujímá stejné postavení jako skála. Astrální tělo je v prostoru poněkud zvětšeno. Etherický dvojník má něco, o čem jsme ještě nemluvili, a to je určité jádro. Ve hmotě mají tato jádra například jednoduché buňky nebo jiné nízké

formy živočišné nebo rostlinné. Toto etherické jádro má rejstřík neboli záznam zkušeností a prožitků a to umožňuje přátelskému nárůdku pomáhat při vývoji a růstu skály. Zjistili jsme, že když jsme položili ruku na skálu, proudila energie z ruky do skály, ta ji s radostí přijala a použila. Toto se odehrává při povrchové aplikaci, ale zjistili jsme, že když je tento proud energie zaměřen přímo do jádra, rozproudí se síla okamžitě po celém těle. Je to podobné jako v lidském organismu, kde krev proudí celým tělem.

Toto zvláštní zdání rozdělené osobnosti není mezi skalami neznámé. Objevili jsme další tři případy, kromě výše uvedeného, a asi bychom jich našli i více. Vidíme u nich překvapivé rozdíly v inteligenci minerálů, která je oživuje. Je jisté, že nás čeká další, trpělivé bádání na tomto dosud neznámém poli. Skála, o které jsme mluvili, byla výrazně přátelská, pokud to její omezené výrazové vlastnosti dovolují projevit. Vnímali jsme zárodky záliby a vděčnosti a skála byla ochotna odpovídat podle svých možností. V nějaké velice vzdálené budoucnosti se vyvine ve společenskou a živou bytost, ve svém přátelství věrnou až za hrob.

Náš druhý případ, skála, která ležela u staré silnice, nyní pouze málo frekventované, byla výrazně odlišná. Místo aby přijímala snahy o sblížení, rozhodně je odmítala. Její postoj byl nekompromisní: "Starejte se o sebe a nechte mě na pokoji". Byla méně vyvinutá než ta předešlá, ale cítili jsme začínající sílu a nahromaděné násilí. Tato síla předpovídala pro budoucnost železné odhodlání (bez ohledu na železité složky v její fyzikální struktuře) ve spojení se sobectvím a bezohledností. Vypadá to jako fantazie, když mluvíme o těchto vlastnostech u skal. Nicméně semínka těchto vlastností byla tak jasně poznatelná, že bylo možno předpovídat plody a ovoce v budoucnu. Zjistili jsme, že velká její část byla odstraněna při výstavbě silnice. Kdoví, jestli tato skutečnost nezavinila misantropický postoj skály.

Třetí případ byla obrovská skála na okraji vysokého horského předělu a vytvářela stropy nad malými jeskyněmi, které byly těžko přístupné. Uvnitř skály byl ještě jeden nižší strop s velkou, oválnou dírou. Měli jsme dojem, že tento podivný útvar byl kdysi v dávných časech použit. Byl to prchající divoch, který hledal úkryt před jinými divochy ozbrojenými šípy, který zahlédl tento úkryt, vylezl nahoru po skále jako opice a tak unikl o zlomek vteřiny pronásledovatelům. Tento dramatický únik byl zřejmě nejzajímavější příhodou v jinak monotónní historii skály. Proto, jakmile jsme učinili první kroky k proniknutí do jejího podvědomí, byla ihned schopna celou scénu reprodukovat. Asi tak, jako člověk, který prožil neobvyklou událost, má potřebu o ní stále mluvit. Jinak jsme měli dojem, že

se už od ní nic nedozvíme, ale pak jsme se přesvědčili o tom, že přece jen má, i když velice nejasnou, představu o krajině kolem sebe. Nemůžeme ovšem říci, že tu krajinu viděla, spíše ji vycit'ovala a věděla o změnách, které se na ní udály.

Čtvrtá skála, kterou jsme pozorovali, měla nejmimořádnější historii ze všech. Také to byla obrovská, podkovovitá skála, ale v jeskyni pod ní se v pravěku vykonávaly lidské oběti. Atmosféra děsu tam byla trvale citelná. Psychometricky je snadné objevit kteroukoliv z úděsných scén, jejichž svědkem skála byla, je ale zvláštní, že žádná z nich se nevryla do podvědomí skály tak silně, jako scéna s únikem divocha u skály číslo 3. Mohlo by se říci, že tato skála nebyla tak dobrým pozorovatelem! Na druhé straně každá částička skály byla proniknuta osudovou, otrěsnou hrůzou, pro kterou není slov. Pocit zcela mlhavý a přitom do takové hloubky zasahující, že byl do skály přímo vryt a tvořil její nedílnou část. Přitom byl cítit závan odporného prožitku, nepochopitelné, pradávne zlo, pro které moderní jazyky nemají jména.

Nic z toho se nedá jasně definovat – nic jen pomalý, temný sen nevyslovitelného zla. Rádi bychom věděli, do jaké nezemské tragedie se tato skála v budoucnosti vyvine. "

Tyto poznatky řeknou čtenáři dost o skalách. Popsal je autor se zvláštní, možno říci unikátní schopností. G. W. Leadbeater, Fritz Kunz: The Personality of Rocks.

Jak fascinující je naše stará země, když si uvědomíme, že je na ní mnohem více života, než jsme předpokládali. Mnozí čtenáři to budou považovat za divné a možná nepravděpodobné. Pravděpodobně jedna z příčin, že stárneme a stáváme se nudnými, spočívá v tom, že nevidíme život kolem sebe a odmítáme věřit tomu, co není vidět. Naše vnímání je proto omezené, přímá zkušenost je malá, tak stárneme předčasně a život se stává monotónní. Jestliže se ale budeme snažit – uvěřit, nebo dokonce prožít některé z těchto věcí, které se ze začátku zdají divné nebo dokonce bláznivé, nalezneme opět dotyk odešlé slávy přírody, matky všeho živého, a znovu získáme mládí, které je život. V mém vlastním životě tento skrytý svět, který popisují, znamenal víc, než mohu vyjádřit. Jestliže čtenář dokáže sledovat další kapitoly bez pohrdání, ale naopak se snahou pochopit, pokud se aspoň pokusí dostat se do styku se světem, který popisují (i když to je proti "rozumu"), může prožít nečekané štěstí a nové chápání životních problémů.

Země, na které žijeme, je zalidněná těmito kouzelnými a radostnými bytůstkami, které popisují. Naše zahrady, lesy, naše hory – všechno kolem nás – jsou jimi obydleny a tak

žijeme ve světě, který překypuje radostí z pocitu žití. Jestliže si to dokážeme uvědomit, nalezneme tajemství věčného mládí.

6. Zahradní skřítkové

Mezi bytostmi, které žijí na povrchu země, patří k nejdůležitějším skřítkové lesů, zahrad a stromů. Nejlépe se s nimi asi seznámíme, když popíšeme příslušníky podle jejich přirozených bydlišť. Tedy skřítky zahrad a lesů.

V zahradách žije několik typů skřítků. Nejmenší z nich je velký asi jako svíčka a vypadá spíše žensky. Mají lidské tváře, barva těla je jablkově zelená nebo žlutá, tvář snědá. Zdá se, že se zabývají malými rostlinami na záhonech nebo ve skupinách. Tyto bytůstky příliš nereagují na jiná stvoření nebo události vně jejich světa. Jsou spíše primitivní, ale přece schopny cítit jak zálibu tak žárlivost na své rostliny nebo jeden na druhého. Jsou chtivé novinek, protože to je způsob, kterým se učí. Skupiny po 3-4 vídáme v každé pěkně působící zahradě.

Mezi tulipány a podobnými květinami žije typ skřítko asi stopu velkého, vypadajícího mnohem "lidštěji" než typ "svíčky". Jsou podobní lidskému stínu. Někteří mají jemné, dlouhé tváře jako faun. Nikdy bychom je nemohli považovat za lidi nejen pro jejich drobnou postavu, ale protože jsou takovou kuriózní karikaturou. Končetiny mají celkem lidské, ale ruce a chodidla nejsou vždy dokonalá. Mají mnoho prstů na ruce i na nohou a jejich ruce vypadají spíše jako tlapy. Obklopuje je fosforeskující látka v překrásných růžových a světle nachových odstínech.

V zahradě, o které píšeme, bylo několik krásných záhonů macešek. Nad nimi se vznášely stejně krásné a líbezné bytůstky, které připomínaly motýly, ale žijí jen krátce. Jsou to drobounké věcičky, velké pouze několik palců s tváří podobnou maceškám. Tělo se podobá motýlu, má tvar torpeda a je užší než obličej. Po celé délce těla jsou jakási dvě křídla, která ale neplní účel křídel, jsou jen dekorativní. Zatímco jsem je pozorovala, spatřila jsem čtyři z nich, jak se vznášejí nad maceškami v okenním truhlíku. Je zřejmé, že se vyskytují všude, kde je záhon květin.

Nyní přicházíme k běžnému typu skřítko. V mnoha ohledech je to vlastně ústřední typ. Opravdu vypadá tak, jak si ho většina lidí představuje. Tento typ jsem popsala ve třetí kapitole jako "typického" skřítko. Zahrada, o které píšeme, má několik dosti velkých jedinců, od 11 palců do dvou stop velkých, a v mnoha směrech podobných lidem. Mají nos, dvě

oči, ústa, uši, vlasy jako vlna, obvykle tmavohnědé. V obličejích mají stále překvapený výraz zvědavosti. Skutečně jsou všichni neobyčejně zvědaví. Obočí ani řasy nemají a to nám připadá divné. Tváře mají zlatohnědé, tělo, pokud je v klidu, smaragdově zelené. Ruce a nohy se podobají lidským, celkový dojem je líbezný. Tito skřítkové si hráli na zahradě mezi liliemi, když jsem je pozorovala. Protože jsou mezi ostatními nejinteligentnější, mají jakýsi dohled nad těmi nižšími.

V zahradním jezírku je zvláštní bytost, kterou z nedostatku jiného názvu budu nazývat "skřítek pramene". Toto jezírko je napájeno několika prameny a na určitých místech, kde voda vyvěrá ze země, jsou zvláštní, dlouhé bytosti, vypadající jako medúzy. Nejnápadnější částí je modravá, nejasně tvarovaná hlava, která přechází v modravé tělo téměř bez krku a to zase v jakýsi úponek, který proniká do země do velkých hloubek. Zdá se, že tato stvoření získávají život ze země, i když jsou zároveň spojena s vodou. Je zřejmé, že pramenitá voda obsahuje určitou čerstvost, což je zdrojem jejich života. Tito kuriózní skřítkové "pramene" se obvykle vznášejí na místě, kde voda pramení ze země, hlavy mají těsně nad vodou a pohupují se sem a tam.

V malém skleníku jsem našla několik motýlích typů, o něco delších než ostatní jejich typu a také vypadajících lidštěji, jinak jsou téměř stejní. Po určité zkušenosti ve skleníku se stali zřejmě specialisty pro tento zvláštní kontakt s člověkem při práci s rostlinami.

Nedílnou částí zahrady jsou další druhy bytostí – a to stromy. Uprostřed zahrady byl velký, krásný, o samotě stojící a osamělý bílý ořešák. Nahromaděná energie všech živých buněk ve stromě je zdrojem života toho, jež můžeme nazvat skřítkem stromu. Máme zde tedy živou bytost, jejímž tělem je strom, nebo s ním splývá. Je neoddělitelnou částí samotného stromu, nemůže se pohybovat, nemůže strom opustit jako skřítkové, kteří se pohybují kolem svých keřů. Každý strom má svého skřítku. Není ho vždy vidět, objevuje se, jen když on sám chce. Avšak vědomí stromu se může promítat do okolí a vzít na sebe tvar. Je obvykle podobný člověku, ale spíše jako jeho prodloužený stín, velmi dlouhý a velmi tenký. Někteří z těchto skřítků stromů jsou silné osobnosti, ale samozřejmě většina z nich se neliší od ostatních. Starý ořešák byl kouzelný a rozkošný, a když jeho skřítek vzal na sebe podobu, vypadal jako starý Indián. Není nějak krásný, má však kouzlo, je ohromně veselý, bodrý a přátelský.

Svítání je na zahradě nejpilnější dobou. V tuto dobu se každý den vylévá zvláštní požehnání na svět. Je to skutečné probuzení životodárné energie a skřítkové ji pilně

sbírají a rozsévají dále. Je to také začátek jejich pracovního dne. Zanechávají her a zase začínají pracovat. Skřítkové považují slunce za obrovskou kouli světla, které je zdrojem života, protože oni přijímají výživu jen ze slunečních paprsků. Vypadá to, že přitahují sluneční paprsky svými těly. Tento proces je to nejbližší, co se podobá "jídlu". Kromě toho, že energii používají k uchování svých těl, pomáhají také přivádět tuto sluneční energii rostlinám.

Skřítkové mají také velice přátelský vztah ke stromům, dívají se na ně jako na kamarády, kteří sice nejsou tak vysoce vyvinuti jako oni, ale jsou to solidní, hmotní obyvatelé. Mají stromy rádi, chovají se k nim s úctou a vybraně, zároveň ale se cítí být nadřazenými, protože stromy se nemohou pohybovat.

Jsou také velcí přátelé zvířat. V naší zahradě jsou divoké i domácí kachny a labuť. Skřítkci často přicházejí a pozorují jejich hry s velkým potěšením. Spojuje je úzké pouto, procházejí se mezi nimi a mají k nim podobný vztah, jako máme my ke psům s tím rozdílem, že se cítí být s nimi více spřízněni. Vždy se jim snaží pomáhat, co jim síly stačí. Kachny jim odpovídají, protože, jako velká většina zvířat, skřítky skutečně vidí.

Skřítkci pohlížejí na lidi s velkým zájmem. Vždy je pozorují, když přicházejí krmit kachny a považují je za nadřazené bytosti. Jinak je však spíše jen tolerují a vidí v nich zcela odlišná stvoření. Nicméně se o ně zajímají, pozorují je a snaží se jim porozumět. Rodina, které tato zahrada patří, chápe existenci skřítků jako skutečnost, proto jsou vzájemné pocity přátelské. Jinak je to spíše vzácnost, když lidé o nich něco vědí. Na naší zahradě na nás vykukují z keřů a potom se odeberou po své vlastní práci. Berou nás jako samozřejmost. Nejraději mají malé děti, které jsou jim svou spontánností a přirozeností z lidí nejbližší.

Jak jsem řekla, svítání je pro skřítky začátek pracovního dne. Začínají tak, že se na chvíli sejdou a přátelsky pohovoří o své práci. Je to chvíle, kdy z nich vytryskne radost z bytí. Milují rosu na listech a radostně se ztotožňují s travou a květinami, které vítají úsvit. Každý ze skřítků se vznáší blízko těch rostlin, které má na starosti a snaží se zjistit, jsou-li v pořádku a jak by jim nejlépe prospěli. Připomínají lékaře, který chodí po návštěvách u pacientů. Činnost střídají se zábavou. V poledne mají přestávku, ale hlavní svátek pro ně začíná večer. Pořádají schůzky, setkávají se a jsou plni radosti. Někdy odpočívají poblíž své oblíbené rostliny, ale nespí.

Takto asi probíhá život skřítků v zahradě. Jsou ovšem rozdíly ve velkých zahradách v tropech a ve speciálních výzkumných stanicích. Pravdivě můžeme říci, že skřítkové zdokonalují a korunují vše živé na zahradě, ze které vytvářejí místo odpočinku a osvěžení. S radostí pracují po boku s lidmi a kdyby si lidé jen uvědomili, jak rádi by jim skřítki pomáhali, byly by zahrady obrazem ráje na zemi.

7. Skřítkové (elfové) stromů

Když nyní opouštíme nám blízkou domácí zahradu s malými rostlinami a vydáváme se do lesa, měli bychom si uvědomit, že stromy se zcela liší od představ, které o nich máme. Jak jsem se zmínila již dříve, duch je uvnitř stromu, z něhož čerpá své životní síly. Neexistuje žádný strom, ani ten nejmenší, bez bytostného stromu, roste s ním a při jeho smrti mizí. Tato bytost může na malou vzdálenost vystoupit ze stromu, když si to přeje, a v tom případě má více méně lidskou podobu. Pokud je uvnitř stromu, má tvar méně zřetelný a je prakticky neviditelný. Personifikuje se pouze tehdy, když vystupuje ze stromu. Většina bytostných stromů si je podobná v tom smyslu, že jsou protáhlí, hnědaví, připomínající kresbu malého dítěte, zobrazující člověka. Toto je ovšem velice obecný popis bytosti stromu. Elfové různých druhů stromů, např. dubů, borovic, bříz atd., se od sebe mírně liší. Jsou ovšem mezi nimi také osobnosti, dalo by se říci silné individuality, které se od ostatních výrazně odlišují. Pracují především uvnitř stromu, dohlížíjí na strom a zásobují jej energií. Udržování těla je podobné jako u lidského těla. Strom čerpá živiny ze země, vody, vzduchu a když je živin dostatek, vše probíhá bez závad, duch stromu je šťastný. Jeho šťastný stav ovlivňuje chemické procesy uvnitř stromu a umocňuje je. Je to jako u člověka, který obědvá v klidu a pohodě, což má dobrý vliv na jeho trávení. Starosti způsobuje pravý opak – přestože stromy si starosti nedělají.

Jestliže elf vystoupí ze stromu, má k tomu různé důvody: Např. vidí člověka, kterého má rád, vystoupí proto, aby mu byl blíže a vyjádřil mu své potěšení. Často když jsem sedávala pod stromem, jeho elf vystoupil a projevoval mi náklonnost, i když ovšem značně zahaleně. Dokonce mě několik metrů sledoval. V noci mají asi více volna a možností pro společenský život. Všichni vystupují ze svých stromů a když osoba, kterou mají rádi, je v domě a ten dům není daleko, jdou ji hledat. Myslím si, že důvod, proč se mnozí lidé bojí v noci v lese, je ten, že všichni elfové vystoupí ze stromů a člověk má pocit, že je obklopen neviditelnými bytostmi. Lidem se zdá, že se na ně dívají tisíce očí, což je ovšem pravda! Nemyslím, že by nějaký elf stromu v lese někomu ublížil, ale jejich

vibrace a pocity jsou od našich tak odlišné, že někomu až naskakuje husí kůže. Je také možné, že strom pocítí nelibost k nějakému člověku. Takový případ se stal, když jsem byla malá. Přestože nemohu potvrdit všechny podrobnosti, protože jsem nebyla svědkem, znala jsem elfa stromu, kterého se to týkalo. Na Jávě byl v zahradě prastarý strom, jehož větve ohrožovaly dům. Několik domorodců bylo pověřeno tím, aby větve uřezali. Kdokoliv z nich však vylezl na strom nebo na střechu, aby větev odřízl, buď spadl a zlomil si ruku nebo nohu, nebo vymknul nějaký kloub. Výsledek byl ten, že větve nikdo neodřízl, protože lidé se báli tuto práci udělat. Byli přesvědčeni, že nehody způsobil záštiplný bytostný strom. To mohu potvrdit, protože ani já jsem si nikdy nehrála pod tímto stromem, i když na mne dělal velký dojem jeho silný a mocný elf. Tento strom neměl rád žádné lidi, protože pamatoval doby, kdy byl obklopen stromy a nikoliv domy. Ze svého osamocení obviňoval lidi. Když se promítl do tvaru, vypadal jako obrovská opice s šedou tváří asi patnáct stop vysoká. Byl-li uvnitř stromu, byl menší. Asi proto, že na zhmotnění potřeboval příliš mnoho energie.

Obecně je však možno konstatovat, že stromy mají lidi rádi. V tomto smyslu jsou vlastně jiní než zahradní skřítkové. Mají podobný loajální vztah k člověku jako pes, ale jsou důstojnější, neskáčí a nedovádějí tolik jako oni. Tato lojalita je způsobena jejich zakořeněním. Případ takového vztahu byl pozorován mnoha lidmi včetně mne, ale mnozí lidé nepochopili, co to znamená.

Byli jsme jednou pozváni na závěrečné zkoušky do školy v Kalifornii. Nakonec sehrály děti pohádku o skřítcích. Jedna dívenka, která byla ve škole velmi šťastná a nyní ji opouštěla, hrála elfa stromu. V určitém okamžiku se jakoby vynořila ze stromu a měla jej oslovit jako svůj domov. Přistoupila k němu a řekla: "Drahý, starý strome", s velkým dojetím a upřímným citem, neboť si uvědomila, že už odchází ze školy. Poněvadž hra byla o skřítcích, hrály ji děti, a protože i diváci byli dojata – mnozí měli slzy v očích – stalo se to jakýmsi povellem pro bytostného stromu. Ten opravdu vystoupil ze stromu s takovým přívalem citu, že zasáhl všechny lidi kolem, i když nevěděli, o co jde. To byl jasný projev citu stromu k lidem, když jejich mysl byla správně naladěna. V tomto případě měl elf stromu podobu vysoké bytosti, která vyzařovala dobrou vůli. Jaký rozdíl od starého stromu na Jávě.

Rozdíly mezi jednotlivými druhy stromů nejsou tak velké jako rozdíly mezi rasami psů. Na jiném místě jsem popsala elfa starého ořešáku a proto vás může zajímat popis elfa dubu, borovice a břízy. V malém lesíku jsem pozorovala krásný dub – laskavý strom –

jehož bytostný byl asi 15 stop vysoký a jeho lidské rysy byly spíše západní nebo evropské. Tvář měl oválnou a pravidelnou, byl hezčí a lidšější než ten dříve popsany. Byl štíhlý a protáhlý, barvu o odstín tmavší než jeho kůra.

Elf borovice je tmavá osobnost, poněkud hranatá, se spoustou tmavé zeleně. Člověk má pocit, že je otevřený, čestný a vyzařuje harmonii. Často vystupuje ze stromu a pronikavě se rozhlíží kolem. Není tak mocný jako dub, o kterém je možno říci, že dělá dojem mužnosti.

Zdá se, že štíhlost, která charakterizuje všechny tyto bytostné, má vztah ke kmeni stromu a k jeho životním proudům. Elf mladého stromu je jako nepatrný odštěpek a jak roste strom, roste i duch. Elfové mladých stromů mají nízkou inteligenci a vystupují ze svých stromů jen tehdy, když jim starší potvrdí, že se to má. Obecně je elf kulatější, když je uvnitř stromu, shoduje se s jeho obrysy. Když vystoupí, je mnohem plošší.

Kolem domu, v němž píši, je několik stromů, většinou bříz. Hned za domem začíná les, proto je snadné srovnávat stromy roztroušené po městě se stromy u domu, kde jsou prakticky součástí lesa. Osamělý ořešák, odříznutý od svých druhů, má méně ze života svého druhu, vlastně nic, proto musí přenášet svůj zájem na lidi a zvířata. Tím se rozvíjí jeho vědomí (paměť), méně jeho city. Blízkost lesa dává našim stromům pocit příbuzenství, takže je víc zajímá, co se děje mezi nimi než u lidí, třebaže mají laskavý vztah k lidem. Mezi domem a krajem lesa bylo vykáceno několik bříz na topivo, což se stromům nelíbilo a přátelský vztah ochladl. Stromy nejsou rády, když se kácí, jejich nelibost je ještě mnohem větší než u skřítků, když se jim ničí rostliny. Je to pochopitelné, protože elf stromu je úzce svázán se stromem.

Chtěla bych vysvětlit, že stromy reagují na vše velmi pomalu a trvá jim dlouho, než stráví novou zkušenost. Jejich chápání je omezené, takže když říkám, že strom myslí nebo cítí, děje se to jako v polospánku. Mezi jednotlivými stromy jsou ovšem rozdíly. Nicméně když se kácí les bezohledně, zbylé stromy mají silný pocit ublížení, ztráty a izolace, přestože v přírodě panuje filozofie klidu a nevyhnutelnosti věcí. Naše představa lesa se liší od představy přírodních bytostí. Podle nás by to mělo být pěkně uklizené a vyčištěné místo. Skřítkové by si však přáli místo plné stromů, pod nimi spousty podrostu a divokých zvířat. Mezi stromy a skřítky je pevné pouto a mnozí skřítkové často navštěvují místa, kde je hodně podrostu, trávy a rostlin. Tam, kde je příliš čisto a uklizené, tam je to netáhne. Mohli bychom udělat kompromis tak, že bychom střídali

zem vyčištěnou, podle našich představ, s velkými plochami divočiny pro skřítky. Mnozí lidé to budou považovat za sentimentalitu, protože je nutno – podle nich – lesy kácet. Mají v něčem možná pravdu, avšak v naší západní civilizaci se setkáváme jak s plýtváním tak s bezohledností, a průměrnému člověku potřeby půdy a lesa nic neříkají.

Nedávno jsem projela severozápadní částí USA, která je v současné době největší dřevařskou oblastí na světě. Viděla jsem míle a míle absolutně holé země, kde po vykácených lesích zbylo pouze plno pařezů. Bylo to jako noční můra, když jsem viděla ohořelé pařezy bez jakéhokoliv projevu života, nebo poražené, kdysi majestátní cedry a borovice, ležící nyní na zemi a dokonce shnilé. Tam, kde dříve bývalo mnoho skřítků, nebyl nyní jediný.

Blízko Vancouveru je překrásný mladý les, určený pro těžbu stavebního dřeva. Když jsem jela kolem poprvé, byl to kouzelný les, jeden z nejkrásnějších, jaký jsem kdy viděla, s množstvím nejrůznějších druhů skřítků. Celý zvučel radostí a štěstím. Když jsem jej míjela podruhé, vycítila jsem nevyslovitelnou hrůzu, neboť polovina překrásných stromů byla pokácena a tam, kde kdysi byla krása, panovala dnes ošklivost a suchopár. Ze stromů, které zbyly, vyzařovalo očekávání hrůzy. Bezmocně se rozhlížely, protože nesmíme zapomínat, že stromy nemohou utéci. Společnosti, která dřevo těžila, nabídla vláda a také soukromníci velkou sumu peněz nebo náhradní les někde jinde, když zachrání zbytek tohoto vzácného lesa. Byla by to nenahraditelná ztráta pro lidi.

Les, který roste za prahem našeho domu v New Hampshire, je typickým americkým lesem. Elfové stromů jsou zde šťastní a naplněni radostí, stojí v půdě, s požitkem přijímajíce sluneční svit, který na ně dopadá, i vítr, který vane jejich větvemi. Mají pocit, že tančí. Stromy milují vítr, dokonce i vichřici, protože jim poskytuje vzrušení a jakousi výzvu. Čelí jí, vztyčení a pevní, a zároveň se silou větru kolébají. Nelíbí se jim, když je vichřice vyvrátí, ale berou to filozoficky, jako bitvu, ve které musí několik jedinců padnout. Je to pro ně přirozený konec života. Porosty kolem stromů jsou plné skřítků a zvířat. Zvířata pobíhají radostně za potravou, stromy vše vnímají, zajímají je ty nejmenší podrobnosti lesního života a jsou šťastny, že všem mohou poskytnout ochranu. V takovém lese je život skřítků obzvláště bohatý. Jsou zde všechny druhy, které jsme viděli už na zahradě. Trochu se od nich liší, protože život v lese je jiný. Jsou tu například drobné bytůstky, asi stopu velké, zlatavěhnědé barvy s nevýraznými lidskými obrysy, podobné duchům stromů. Jejich obličeje se podobají spíše opicím než lidem, žijí v mechu, o který pečují stejně jako o malé kapradí. Potom je zde mnoho druhů gnómů, o

kterých jsem už psala, a spousta kouzelných modrých skřítků, vznášejících se nad porostem. V potoce je několik vodních bytostí. Sladkovodní bytosti nejsou nikdy tak obtloustlé jako mořské. Také v jezerech a rybnících je množství vodních bytostí, ale nikdy jich není tolik jako v moři, které je zřejmě jejich původním domovem a rodištěm. Na několika místech v lese jsou skřítkové téměř v postavení andělů, mají tvar a velikost lidí, zbarvení jsou krásnou žlutou a zelenou. Ti pomáhají řídit život lesa.

Nade vším se vznáší anděl – nad skřítky, nad stromy, nad kopci a potoky – to vše tvoří část jeho života a je mu to svěřeno. Je mocnou osobností a celé okolí je zrovna tak částí jeho těla jako je strom tělem pro ducha stromu, pouze s tím rozdílem, že anděl má inteligenci a city tak mocné jako jsou naše a je bytostí tak jako my, ne-li ještě vyšší. Když na sebe vezme formu, vypadá jako krásný, hladce oholený mladík s černými vlasy, orlím nosem a s tělem zahaleným jablečnou zelení. Jeho přítomnost proniká životem celého údolí.

V severní Kalifornii jsem navštívila prales. Stromy v něm působí nezvyklým dojmem: cítíme jejich stáří a myslíme si, že znají tajemství života. Každý z nich je velká osobnost. Jeden z nich vypadal jako neobyčejně vysoký Indián s jiskrnými černými očima a hrubými černými vlasy. Vyzařoval z něj pocit síly, moci a klidu, byl jako někdo, kdo viděl v životě mnoho, mnoho změn a životních možností. Tato velká země je jimi pokryta a skřítkci, kteří zde žijí, jsou podobného druhu jako elfové stromů. Také vypadají jako Indiáni nebo jejich karikatury, jen jsou na skřítky velcí, 3-4 stopy. V porostu nad pralesem se vznáší atmosféra starobylosti.

Bytosti stromů, a do určité míry i skřítkové, dosáhli neuvěřitelně vysokého věku. Některé stromy se narodily před jedním, dvěma, nebo dokonce třemi stoletími a jejich život je soustředěn ve vrcholcích stromů mnohem více než u obyčejných stromů. Jsou povzneseni nade vše nejen proto, že náležejí minulým věkům, ale také proto, že jsou tak ohromní. Viděli pod sebou procházet bezpočet lidí, bezpočet věcí se pod nimi rodilo a umíralo, takže pro ně je vše, co existuje, pomíjející. Je těžké s nimi rozmlouvat, protože jejich myšlenky jsou daleko v minulosti a trvá dlouho, než se začnou zajímat o současnost. Skřítkové však se se mnou bavili rádi. Obzvláště živě se zajímali o auto. Jejich zvědavost byla neukojitelná: chtěli vědět co to je, k čemu to je a připadalo jim legrační, že lidé, když se chtějí pohybovat, se posadí do plechové krabice. Jejich představa pohybu je létání. Že se lidé pohybují chůzí, to skřítkové věděli, ale auta jim připadala jako podivnost.

Skřítkům i stromům vadí silnice, protože se kvůli nim musí kácet lesy. Zároveň je ale velmi zajímavá nová (pro ně) civilizace. Neumíme si ani představit, jaký život tyto stromy vedly kdysi! Zvířata a skřítkové žili všichni pohromadě a jeden druhému pomáhali po celé věky; stromy to vše překrývaly, žily vnitřním společným životem zvláštního druhu. Stromy se občas vynořovaly ze svých vrcholků, rozhlížely se po světě a jeden druhému vyprávěly, co viděly. Vyprávěly si o lidech, které viděly a které tehdy nepovažovaly za cizince na rozdíl od dnešních lidí moderní civilizace. Lidé a stromy si v oněch vzdálených dobách rozuměli a zdravili se na setkání. Jeden z těch stromů mi podobnou scénu z daleké minulosti přivolal před oči a bylo to velice poučné. Stromy s uznáním oceňovaly vztah lidí k nim v minulosti a měly pochybnosti o budoucnosti, ale poučily se tisíciletými prožitky a zkušenostmi, že život i smrt jsou pomíjivé a proto očekávaly svůj konec filozoficky.

Kdyby každý z nás mohl jít do lesa, vidět a rozumět těmto bytostem, lépe bychom všichni chápali duchovní moc života, což je vlastně podstata náboženství. Jsou to krásné, ušlechtilé a vznešené bytosti! Kéž bych mohla aspoň naznačit, o čem mluví a jak vzpomínají na minulost. Je to nesmírně obtížné ukázat úroveň života v lese, kterou duchové těchto stromů prožívají. Poučuj se z živých buněk svých těl o tom, jak je těžké přežít. Vidí život kolem sebe a znají intimně smrt, protože kolem stojící stromy často padnou a zemřou zasaženy bleskem. Stejně jako skřítkové tak i stromy se všemi těmito zkušenostmi učí, že život nikdy nekončí a nikdy není promarněn. Protože se nemohou pohybovat, myslíme si, že mají méně životních zkušeností, v tom se však mýlíme. Z pouhého pobíhání kolem se nikdo nepoučí, ale přijme-li někdo poučení a prožití zvenčí za své, pocítí tep života v sobě. Lidé se snaží prožitkům unikat, protože tyto často zraňují. Když prší, jdeme se schovat, když přijde smrt, odvracíme pohled. Stromy nechávají život, aby do nich tepal a snaží se mu odolávat. Stromy jsou největší realisté, jaké znám, a tito vznešení staří obři jsou králi všech stromů.

8. Skřítkové hor

Skalnaté hory (Rocky Mountains) se svými sněhem pokrytými vrcholky, které směřují k nebi, nám poskytují nádhernou podívanou. Pro člověka, který tam přichází poprvé jako já, to byla nezapomenutelná zkušenost. Jak jsme postupně lezli stále výš, měli jsme pocit, že jsme se ocitli na střeše světa. Dívali jsme se hluboko dolů na koruny stromů a přesto se vrcholky hor stále tyčily nad námi. Můj první dojem, když jsem tuto nádheru spatřila, byl, že jsem se ocitla mezi mocnými králi, kteří vládou tomuto nádhernému

světu. V těchto horách jsou někteří andělé velmi mocní a ti vyvolávají tento pocit královské síly – jasné, čisté, vznešené, upřeného pohledu. Jsou velcí a mohutní a obývají hlavní vrcholy hor. Vytvářejí jakousi společnost a mají se navzájem rádi. Jsou tam totiž již po celá tisíciletí, přitom ale vyzařují mladistvou vitalitu, nadšení a nádhernou jistotu o konečném vítězství krásy. Jsou mocní, klidní a nezemsky radostní. Jejich obvyklé zbarvení připomíná sníh s růžovým odstínem světla, jež nad nimi často vidíme. Kolem nich se vznáší krása, kterou známe ze starého Řecka. Skřítkové, kteří je obklopují, jsou zvláště zajímaví, protože andělé vrcholů pracují se skřítky vzduchu, sněhu a doslova se všemi druhy skřítků s výjimkou ohně, ale troufám si říci, že i s těmi v určitých velkých hloubkách.

Sněhová pole jsou obydlena bezpočtem drobných skřítků, které bychom mohli nazývat "elementárními", ale protože sníh tam leží dlouho, mají hodně vlastností podobných skřítkům. Velcí jsou 6 palců až 1 stopu, jsou utkáni z látky podobné spíše sněhu než srsti, obličej je jako zkřížené trojúhelníky, takže vlastní obličej (s otvory pro oči a ústa) tvoří šestiúhelník, jehož hroty připomínají uši. Tvarem těla se podobají kuklám ze sněhu. Ve své podstatě mají v sobě něco ze vzduchu a něco z vody. Jejich inteligence je malá, ale mají v sobě něco jasného, čistého, co pomáhá – jejich malým přispěním – k udržení nádherné čistoty andělů.

Kolem andělů na vrcholcích se někdy shlukují masy mraků. Bytosti, obývající tyto mraky, přicházejí občas na tato místa odpočívat a vykoupat se v krásné atmosféře andělů. Andělé těchto vrcholků jsou jako světelné majáky, jejichž moc a moudrost vyzařuje do prostoru pro všechny druhy bytostí. Obyvatelé mraků patří mezi návštěvníky, příslušející většinou k řádu bytostí vzduchu.

Skály, podle nichž se celé pohoří jmenuje, jsou obrovské masy krystalických a kovy obsahujících útvarů. Ve spojení s těmito kovy je tam druh malých gnómů s překvapující barevnou paletou od světle žluté, červené až do téměř černé s geometrickými tvářemi. Máme dojem, že jsou nesmírně staří, mají tvrdé, jasné jakoby ptačí oči. A vypadají jako vytvoření z kovu, jako zlověstní a tajemní. Oni se však o lidi vůbec nezajímají, vlastně je nikdy ani nevidí, protože žijí hluboko v srdci skal a vědí, že je anděl chrání, když jdou po své práci.

Na úbočích vrcholků, pod sněhovými poli se setkáváme s více méně známými skřítky: Nad svahy se vznášejí motýlovité, drobné bytůstky jasných barev s hezkými obličejí.

Patří mezi místní druhy, jsou stejně průsvitné a jasné jako vše, co žije tak relativně vysoko v horách. Samozřejmě v nižších polohách s obdělávanou půdou nacházíme skřítky určené těmto místům. Zvláštní charakter andělů zřejmě ovládá všechna stvoření ve vyšších polohách, proto mezi všemi panuje radostná harmonie.

Dominantní vrcholy hor jsou zvláštními středisky duchovní moci. Andělé tam žijící jsou jejich ochránci a řídí vyzařování tohoto požehnání do okolního světa. Máme pocit, že vysoký obsah kovů ve skalách je pro anděly určitým zdrojem stálosti a trvalosti, který bychom snad mohli nazvat duchovním magnetismem. Andělé žijí svým vlastním životem, sdělují si mezi sebou zkušenosti a plány do budoucnosti, navštěvují se vzájemně a občas se scházejí všichni společně. Navíc pro své větší plány mají každodenní program, který začíná při východu slunce. Tehdy, tváří obráceni k východu, přijímají a vysílají obnovenou sílu dne do okolí. Jejich aktivita se stupňuje až do poledne, kdy je krátká přestávka, pak nastává fáze poklesu činnosti, trvající do západu slunce, kdy přichází míruplný, ztišený stav požehnání. Pouze v noci mají méně povinností ke skřítkům i horám a mají čas na návštěvy a vzájemné konzultace. Jsou si vědomi úlohy, kterou plní pod vedením Kontinentálního Deva (anděla) při formování Ameriky. V tomto směru jsou důležitým faktorem, často také vědomě pomáhajícím jednotlivcům.

Slavné Modré hory v Austrálii jsou také velmi zvláštní. Země je velmi stará a neviditelný život na ní je zrovna tak jedinečný jako tamější zvířata a rostliny. Znovu bych chtěla říci, jak stále opakuji, že se chci v této knize zabývat jen skřítky, ne anděly a přitom není možné, abych je vynechala, protože se jejich životy tak úzce prolínají. Každý vrchol je obydlen andělem. Na úpatí hor nalézáme skřítky, blízké domácímu prostředí. V Modrých horách je málo variant, protože prakticky celá země je pokryta jedním druhem stromu – eukalyptem a život skřítků s nimi spojených by byl jednotvárný, kdyby nebyl tak zajímavý sám o sobě. Běžný typ u paty hor je hranatý modrý skřítek s hnědou tváří, vysoký 2-3 stopy. Jsou čínorodí, plní života a zároveň máme pocit vytrvalosti, jako by v životě viděli už mnoho, více než většina skřítků, a naučili se i více snášet. Jejich inteligence není příliš vysoká, jsou poněkud loudaví, ale když se rozhodnou pro určitou práci, vykonají ji. Tyto modré bytosti se velice hodí do krajiny, kde žijí. Věkovitost v nás budí až posvátnou hrůzu a atmosféra hor je tak zvláštní a vzdálená, že se nás zmocňuje pocit osamělosti. Tyto hory jsou jako strážci staré pevnosti nějaké cizí civilizace, s níž zde v dávné době prožily mnohé události. Snad proto ten pocit, že nejsme nijak vítáni, spíše jen trpění a pozorování. Tyto hory nejsou vůbec humanizovány, jsou stále

primitivní. Vyvolávají v nás respekt, jako bychom se ocitli v těsném styku se silou a životem v divokých a primitivních dobách, které Haeckel nazval stará Lemurie.

Poněkud výše, na svazích hor, působí skřítkové smaragdově zelení. Jsou menší, mají hranatější tváře a vypadají mnohem radostněji a jasněji. Jejich živá zeleň je v nápadném kontrastu s fádňi šedo-zelenou barvou stromů, červenou barvou půdy a šedou barvou skal. Jejich pohyby jsou rychlé a připomínají klokany, kteří všude kolem poskakují. Tito skřítkové se zajímají o zvířata a snaží se jim pomáhat, kde mohou. Zvědavě pokukují po lidech, kteří stoupají na vrcholky. Zde i ve výše položených místech je mnoho bytostí podobných gnómům. Jsme rovněž obklopeni příznivě působícími druhy eukalyptů. Jeden z elfů vyklouzl ze svého stromu a pokukoval po mně. Je vysoký asi 7 stop, má velmi dlouhou, protáhlou tvář asi 1 stopu dlouhou. Není širší než 6 palců a je hnědavě zbarvený. Tělo má také podlouhlé, stříbrošedé. Rysy obličeje jsou nejasné, ale vyjadřují sílu, která si stačí sama o sobě. Mám ráda elfy eukalyptu a mám hodně přátel mezi nimi. Jsou velmi laskaví, s plachým smyslem pro humor.

Často jsem je objímala a hladila a vždycky jsem cítila radostnou odezvu. Mnohokrát jsem se jich ptala na radu, protože jsou tak staří a jejich životní názory jsou proniknuty filozofií, která přetrvala věky a různá těžká údobí. Jejich život nebyl snadný a oni tímto bojem hodně získali. Ještě výše na svazích jsou další zajímaví skřítkové. Jsou stejně červení jako země, mají zvláštní, ale krásné tváře a jsou obklopeni stříbřitou mlhou. Když projdeme jejich společenství, přicházíme k samotnému andělu hor. Je velký, na anděla spíše hubený s hluboko posazenýma tmavomodrýma očima, má velké, přemýšlivé čelo, vystouplé lícni kosti, výrazný nos, plná ústa. Silná, krásná tvář. Barva pleti je jako opálená lidská kůže, tělo má zahaleno do tmavěmodré. Stála jsem před ním s úctou, ale přirozeně zvědavá, a on reagoval na mne laskavě, způsobem, který mi dodal důvěru. Má pocit příbuzenství se svými skřítky, zvířaty a rostlinami na svém panství. U něj jsem také vycítila primitivní moc. Pohlížel na svět kolem sebe s pocitem, že zde stojí již velice dlouho, že viděl velice mnoho a proto žije ve svých vzpomínkách. Vzpomínal na zvláštní lidi, kteří tam před tisíci lety žili, na otřesy půdy, které je zničily, na celou řadu kmenů a zvláštních bytostí a skřítků, kteří všichni přicházeli a odcházeli. V těchto horách jsou stále ještě nějaká cizorodí skřítkové, ale tlupy, které kdysi vídal, se ztrácejí. Vypadají napůl jako lidé a napůl jako zvířata.

Dokonce i vrcholy, které nejsou nijak vysoké, ale přechnívají a jsou izolované, mívají svého anděla. Pozorovala jsem jednoho na Mt. Constitution ve Washingtonu. Byl to

nejvyšší bod na jednom ostrově, který byl uprostřed skupiny ostrovů, a z vrcholu této hory byl překrásný pohled na stovky ostrovů na všech stranách. Průliv, v němž tyto ostrovy jsou, je lemován několika vysokými vrcholy, zasněženými i v létě, ale skupina s Mt. Constitution stojí izolovaně. Pověřený anděl měl zvláštní moc, která byla pozoruhodná vzhledem k velikosti vrcholu. Tento anděl je strážcem všech ostrovů a vybral si uvedený vrchol za své sídlo. Celé místo bylo proniknuto jeho osobností a tvořilo zvláštní atmosféru. Byla v něm síla i důstojnost, vytrvalý temperament, ale i výrazná laskavost a moudrost. Velmi se zajímal o lidi a opravdově si je oblíbil. Měl určitý program, který prováděl. Chtěl udržet specifickou atmosféru na všech ostrovech a ovlivnil tím své skřítky. Chovají se k lidem přátelsky, snaží se jim pomoci, neboť si to přeje anděl, jenž usiluje o odstranění překážek mezi oběma světy. Od lidí dostal nečekaně krásný dar: Do Státní rezervace byl zahrnut jeho vrchol a celá oblast se stala oborou a útočištěm zvěře, divokých rostlin a stromů. To vše vede skřítky k tomu, aby plnili přání anděla. Myslím si též, že anděl ovlivnil svými myšlenkami lidi žijící v okolí, protože jeho upřímná přátelskost vůči lidem mu umožnila je pochopit a vést je. Dokonce i život lidí na ostrovech je klidný a vnímavý, přestože je skřítkům poněkud vzdálený.

Skřítkové se mění od úpatí hory směrem k vrcholu. Nejběžnější typ je levandulově zbarvený lesní skřítek s bledou tváří. Setkáváme se s ním od úpatí až téměř k vrcholu. Modrý druh je ve vyšších polohách, kde je ještě mnoho jiných. Co je opravdu pozoruhodné, je jejich přátelskost k lidem. S plachým zájmem pozorují lidi, kteří šplhají na vrchol. Jejich zvláštním potěšením je asi divoká zvěř, se kterou se cítí spřízněni. Vysoko v horách je několik jezer, která jsou domovem pro sladkovodní bytosti, modré s náznakem zeleně s jemně tvarovanými těly, podobnými tělům lidským. Moře, které je na úpatí hor, tam přivádí všechny druhy mořských bytostí a vytváří tím velice různorodou rodinu pro anděla hory. Dále je pozoruhodné, že toto místo není jen útočištěm zvířat, ale má zvláštní význam i pro skřítky, dokonce i pro anděly a to nejen z ostrovů, ale i z pevniny. Neobvyklá kombinace moře a hor, jezer a lesů, chrání a vytváří nádherné místo a mocná osobnost anděla tyto bytosti přitahuje. Přicházejí na radu a pro zkušenosti. Můžeme říci, že anděl je známou osobností po celém okolí. Vyvíjí vždy značné úsilí, aby pomohl lidem, kteří přicházejí do hor. A myslím, že lidé cítí jeho blahodárné působení, i když neví o jeho existenci.

Osobnost, která mi v dětství na Jávě nejvíce umožnila pochopit to, o čem píši, byl anděl vysoké hory. On to byl, kdo v každém podporoval stálost a vytrvalost a byl to on, kdo mi slíbil, že budu poznávat více a více ze života skřítků. Byl nejen mým prvním přítelem

tohoto druhu, ale zůstal pro mne po celé roky symbolem andělského vztahu vůči všemu. V jeho životním postoji nebylo místa pro malichernost a malost. Andělé takoví sice jsou, ale tento vyzařoval obzvláště silně velikost. Denní styk s někým takovým musí na dítě hluboce zapůsobit. Jeho hora vystupovala na pozadí při západu slunce téměř každý večer a kolem vrcholku se hromadily mraky. Po letech obdivu jsem se náhle ocitla vedle něho na jeho vrcholku. Jako reakce na léta dětského obdivu a okouzlení se mi zhmotnil a dal se mi poznat. Byl vysoký, indigově modrý a všude kolem něj byli indigovězlatí skřítci. Vyzařoval odvalu a houževnatost s upřímnou vřelostí a laskavostí. Konec konců osobnost tak majestátní a moudrá, zabydlující po celá staletí určité místo, zná důvěrně život, který tam probíhá a přesně vycitňuje myšlenky a citová hnutí každého, kdo je v jeho dosahu. Věky jim dávají pochopení. Tento anděl rozšířil své pole působnosti i na mne a vyléval na mne udržující sílu, protože jsem vykročila jeho směrem. Hory mohou mít obrovský povznášející vliv na lidi, protože jsou určitým způsobem symbolem velikosti duše. Každý by mohl mít takový zisk z hor, kdyby na ně pohlížel jako na přátele.

9. Vodní skřítkové

Většina z nás si představuje moře jako modré vlny pohybující se větrem a hlubiny naplněné rybami; zatím však je to souhra tisíců mořských bytostí nesčetných druhů. Patří k moři stejně, jako k němu patří ryby. Jsou to vodní stvoření která mohou trvale existovat pouze ve spojení s vodou. Je jich nesmírné množství, lišící se od sebe tvarem a barvou, podle různých vod. Obecně jsem zaznamenala tři hlavní druhy.

Za prvé to jsou skřítkové, kteří žijí na povrchu oceánu v mořských průlivech a zálivech poblíž pevniny. Ty jsem já osobně nazývala vodní miminka (děti), protože vypadají jako lidská, kulatá, tlustá miminka. Jsou to nejveselejší stvořeníčka, která si umíme představit: Dokonale kulatý obličej velikosti podšálku, žádný krk, téměř kulovité tělo asi 18 palců v průměru, skoro žádné nohy, ruce podobné ploutvím, ale s rozeznatelnými prsty, a to celé bleděmodré z jemné látky s velkýma, veselýma očima v bělavé tváři. Na hlavě žádné vlasy, jen miminkovské chmýří a něco jako knoflíky místo uší. Existuje několik variant různých barev a velikostí v různých oceánech; popsaná varianta je ale nejběžnější. Překulují se a koulejí na vlnách s velkým potěšením. Vždy jsou ve skupinách po 3-4 nebo i více a vesele proplouvají podél pobřeží. Ze všech skřítků, co jsem viděla, jsou tito ti nejšťastnější. K lidem se chovají velice laskavě, považují je za chudáky, protože jsou stále vážní a smutní. Jejich další vlastností je, že nám mohou

předávat svou životní energii, které mají nadbytek. Kdybychom mohli jít k moři – když jsme velmi unavení – a vědomě se snažili přilákat pozornost těchto stvoření a požádali je o trochu z jejich vitality, myslím, že bychom za několik minut poznali, že jsme se stali jinými lidmi. Když jsem žila v Sydney a byla jsem unavená, odešla jsem do doků a za několik minut se mi síly obnovily. Vodní miminka žijí ve všech mořských přístavech, i když nejvíc jich je myslím na Floridě a v Kalifornii. K tomu se vrátím později.

Když se vzdalujeme od pobřeží a plujeme na vodách moře, zanecháváme vodní miminka za sebou a na jejich místo nastupují jiné bytosti. Jsou vysoké 5-7 stop a podobají se více lidem. Jsou tak hubené, že vypadají jako živé kostry, ale v žádném případě nejsou ošklivé. Jsou zvláštním způsobem pěkné, přirovnala bych je k vyšlechtěnému ruskému vlku, protože jejich obličej, i když jsou lidské, jsou podlouhlé s dlouhými nosy. Mají velké, tmavomodré oči, modročerné vlasy jako mořská tráva. Bledá nebo béžová tvář, kolem zahaleného těla vlaje indigově modrá látka. Ruce nemají výrazné zakončení, nohy jsou nejasné. Je těžko popsat jejich mlhavost. Svým popisem jsem jim neprospěla, protože ve skutečnosti jsou svým způsobem hezké. Jedním z jejich rysů je rovněž blaženost, v níž je však příměs divokosti mořské bouře a to i tehdy, když je moře klidné. Bouře ovšem milují, pohybují při nich těly sem a tam v rytmu pohybu moře. K lidem jsou lhostejní. Nejsou stále na povrchu, jen někdy se vynořují z hlubin, aby nabraly poznání s povrchu – hladiny moře.

Třetí varianta bytostí žije v hlubinách oceánů. Jsou velké, pohled na ně není pěkný, vypadají jako zvířata a něčím připomínají gorilu. Zdá se, jako by byly pokryty tmavomodrou kožešinou. Jsou to jistě nejnižší vyvinuté vodní bytosti, alespoň pokud je mi známo. Nemají prakticky žádnou inteligenci a pocity pouze primitivní. Nejsou ani hezké ani milé. Přestože jsou utvořeny z hutného materiálu, takže by mohly být viditelné téměř okem, lze je spatřit jen málokdy, protože se skoro nikdy nevynořují na hladinu. Někdy je sice jejich vlastní zvědavost a jejich nadřazení přivedou na povrch v celých skupinách a potom vypadají jako turisté, kteří si prohlížejí pamětihodnosti, protože hladina moře je jim cizí a divná. Vynořují se obvykle v noci, poněvadž sluneční svit je ruší. Při jedné takové příležitosti jsem je spatřila. Ptala jsem se anděla pobřeží v Austrálii, kdo to je, a on mi to vysvětlil. Necítila jsem se v jejich přítomnosti dobře a ony mne pozorovaly s nevolí. Bylo patrné, že jsou lidem nepřátelské.

Celkem vzato nejsou vodní bytosti tak inteligentní jako skřítkové země, ale mají své povolání, které se velice těžko vysvětluje, i když se o to pokusím. Za prvé, když se

vodní bytosti podívají na moře, cítí, že jsou součástí obrovského rytmického pohybu. Jsou si samozřejmě vědomy všech ryb, rostlin a všeho živoucího v moři. To znamená, že mohou mít pocit spřízněnosti s většinou všeho živoucího v obvyklém i abstraktním smyslu. Hlavním smyslem činnosti mořských bytostí je vykonávat svou práci, ať je jakákoliv. Snad ji můžeme vysvětlit jako vytváření energií. Tělo mořské bytosti je z tekutější látky než tělo skřítky země. Srdce je ústředním orgánem a reguluje jeho tep. Jejich práce spočívá v tom, že vytvářejí energii tak, že ji vstřebávají ze slunce malými orgány, které mají na povrchu těla, a vylévají ji do moře. Podobně jako skřítkové mají spoustu her, ale nejčastěji se jen tak převalují ve vodě. Každá tato bytost velmi obdivuje svého anděla a těší se na setkání s ním, protože mořští andělé svolávají shromáždění za úplňku. To bývá největší událostí v jejich životě, neboť nejsou vysoce vyvinuty. Tyto bytosti vykonávají podvědomě pozoruhodnou činnost vzhledem k vodě samotné. Zdá se, že působí na život v moři stejně jako někteří skřítkové působí na rostliny. Skřítkové země předávají životaschopnost jednotlivým rostlinám, zatímco mořské bytosti pracují s vodou jako s celkem a tím nepřímo se vším fyzicky živým. Jejich těla jsou k tomu přizpůsobena. Jak jsem už řekla, srdce je střediskem, jako u ostatních skřítků, ale navíc mají po celém povrchu těla světélkující body, které jsou subcentry spojenými se srdcem. Když se bytost pohne, uvede do pohybu jakési sání v těchto bodech a tím proudí vitalita do jejich těl. Jsou zde přinejmenším dva druhy energie; jedna ze slunečního světla a druhá z vody. Srdce bytosti je střediskem, kde se tyto životní energie mísí. Na širém moři se vytvářejí, většinou na stálých místech, střediska energií v podobě vírů, samozřejmě nehmotných, s největší pravděpodobností magnetických. Když mořská bytost vstřebala více smíšené energie než potřebuje, vyleje ji ze svých povrchových center a nejbližší z vírů ji ihned vtáhne (do sebe), promísí a předá do jiného víru, aby byla energie v rovnováze. Taková je celodenní podvědomá práce bytostí; nabíjí moře magnetismem a umožňují život všemu živému. Víry mají také vztah k mořským bouřím, což se pokusím vysvětlit později. Hlavní prací vodních miminek je nabíjení těchto center. Stejný úkol mají bytosti povrchu moře, ovšem odpovědnější; v pozorované oblasti bylo totiž méně hlubinných bytostí. Mají jakýsi dozor nad variantou oněch bytostí, které vypadají jako gorily z velkých hloubek, jejichž úkol spočívá v tom, že vydávají jakýsi druh hutné energie.

Obecně můžeme říci, že vodních bytostí jezer a pramenů není tolik jako mořských bytostí, ani v tak velkých sladkovodních oblastech, jako jsou Velká jezera, třebaže tam jich je více. Sladkovodní bytosti jsou zcela jiné než mořské, podobají se více lidem a

barvou i pohyblivostí se přizpůsobují svému živlu. Z mnohých jsem si všímala hlavně dvou druhů; malých bytůstek menších vodopádů a potoků, asi 8 palců velkých, a větších, dosahujících 2-3 stop. Ty menší mají téměř dokonalé lidské tváře a postavy, jsou tyrkysově modré, pokud jsou v proudící vodě, nebo mají barvy duhy, jsou-li ve vodopádu. Tváře mají malé, srdcovitého tvaru, v přesném poměru k tělu, ruce a nohy drobounké, vzhled bezpečně ženský. Občas se potulují po břehu. Ty větší jsou tmavěji modří, jejich obličej nejspíše tak podobné lidem jako u jejich malých příbuzných, nicméně jsou jim podobnější než mořský druh. Pokud se týká vlasů a očí, připomínají lidi, ačkoli oči nejsou vždy v našich proporcích. Tyto sladkovodní bytosti jsou roztomilé a hezké, ale nejsou tak plné života jako bytosti mořské. Zajímají se však o lidi a velice rády nás pozorují. Podobně jako skřítkové zahrad a lesů také tato stvoření milují zpěv a dokáží tvořit krásnou hudbu.

Rybníky a vodopády mají své bytosti, které v nich žijí. Jejich přátelský vztah k lidem, obzvláště k dětem, nebo k rybám a ostatním tvorům žijícím ve vodě, je velmi blízký našemu pocitu, když plaveme ve vodě nebo si hrajeme kolem vody. Tato malá stvoření, 1-2 stopy velká, jsou naplněna něhou. Vodu vnímají jako rytmus, proto milují i naši hudbu a když lidé u vody hrají a zpívají, shluknou se kolem a radostně poslouchají. Jejich práce se podobá práci mořských bytostí, ale v menším měřítku.

Protože jsem po celý svůj život žila u moře, nemám příliš zkušeností se sladkovodními bytostmi. Jistě by mé vyprávění bylo zajímavější, kdybych je lépe znala. Velká jezera a mohutné řeky jsou často obydlena velkolepými bytostmi. Některé z nich jsem pečlivě pozorovala. Řeka Mississippi má například velice svérázný charakter. Bytostný, který řeku zabydluje, je prastarý a má nesmírnou moc. Jeho vodní bytosti žijí déle než ostatní skřítkové, ale nejsou tak pěkné jako bytosti jezer a čistých proudů. Bytostní, žijící v kalných vodách, se podobají příliš lidem, ale ti od Mississippi jsou plni radosti ze života, čímž připomínají bytosti mořské. Milují sluneční svit na vodě, pohyb a cestování po proudu i proti proudu. Zkušenosti z cestování bezpochyby obohacují jejich inteligenci ve srovnání s ostatními druhy. Vliv samotného bytostného řeky, kterým je velká, stará osobnost se značnou dávkou čtveráctví, způsobuje, že říční skřítky jsou mu podobní. "Old Man River" (Starý muž řeky) je mnohem víc než jen básnický pojem! Je to bytost, která je velice živá. Jen velmi zřídka se zformuje do tvaru, ale když tak udělá, vypadá přesně tak, jak tradice líčí i u ostatních řek, třeba jako Otec Tibera. Na lidových tradicích je mnoho pravdy, protože prostí lidé žijí blíže přírodě a proto o ní více vědí. "Old Man River" je pozoruhodná osobnost. Vyzařuje z něj síla a moc a zároveň "joie de vivre"

(radost ze života), ale jeho radosti berou na sebe často podobu katastrofy pro lidi. Náhodou jsem byla přímo u toho, když se Mississippi rozvodnila a řeka zaplavila tisíce a tisíce hektarů půdy. Pro "Starého Muže" to byla legrace. Přirozeně, že toto vše se neděje pro jeho radost, ale když už taková přírodní událost musí nastat, proč se tím nemá pobavit? Musíme si stále připomínat, že pro tyto bytosti život a smrt nejsou důležité a to platí zvláště o tomto "Starém Muži".

Vodní bytosti a mořské zvláště, se o nás vcelku nezajímají. Člověk nevstupuje do jejich životů, protože nemůže jejich životní prostředí příliš poškodit. Proto mají vůči nám laskavé pocity, pokud se jich vůbec nějak dotkneme. Nejsou vůči nám plaší ani neznají ostych jako skřítkové země, protože podmínky, ve kterých žijí, nezávisí na lidech, jako je tomu na zemi. Vodní bytosti jsou nesmírně zaujaty živlem, ve kterém žijí a který překypuje životem. Jsou v neustálé činnosti tím, že umožňují rozvoj života tisícům různých druhů živočichů v moři i v neslaných vodách. Pro vodní bytosti je moře rozděleno do oblastí; některé měří mnoho mil. Tyto oblasti jsou menší podél pobřeží a větší na volném moři. Každá oblast je obydlena a řízena vyšším bytostným této oblasti. Někteří z těchto bytostných nejsou nijak vysoce vyvinuti, zatímco jiní jsou gigantičtí jak postavou tak inteligencí. Řídí činnost bytostí a dohlížejí na energii ve vírech. Zjistíme, že centrum vědomí bytostného je ve víru, z něhož může vyzařovat svou vlastní energii a dohlížet na veškerý život ve své oblasti. Je vždycky dokonale krásný a vypadá lidsky; má ideální lidskou postavu, kolem níž je překrásně zbarvená aura. Tyto bytostní jsou velmi inteligentní a je mnohem snadnější mluvit s nimi než s jejich podřízenými bytostmi. Mohu říci, že někteří z mých nejlepších přátel jsou si těmito vysokými bytostnými moře a země jisti. Jsou vždy zde a mají radost, když nás vidí a jsou proto jako přátelé mnohem spolehlivější než lidé. Některé vodní útvary, jako např. skvělé přístavy, jsou řízeny nádhernými osobnostmi, ty však nepatří do rámce této knihy.

10. Skřítkové ohně (salamandři)

Skřítkci ohně jsou dvojího druhu. Jedni jsou malí, od tří palců do dvou stop výšky, nemají lidský tvar, jsou to pouhé mlhavé obrysy. Ti nejmenší vypadají jako plameny svíček; náležejí do elementárního řádu a nejsou skutečnými skřítky. Někteří vypadají jako hmyz nebo jako ještěrky. Vyskytují se v malých lesních ohních. K životu je vyvolává rytmus ohně; ten jako nejmocnější z vibrací hoření vytváří zvuky, které zní jako harmonické vzývání a umlkají když oheň dohasíná. Tento popis se hodí pouze na nejnižší typ, který existuje v malých rozměrech v krbu, v táboráku atd. Velký druh měří od 5 stop do 14

stop výšky a můžeme je nazývat salamandry. Největší salamandři žijí v sopkách a mají podlouhlý tenký lidský tvar, který se na konci rozplývá. Můžeme je pozorovat také při velkých lesních požárech. Čím větší požár, tím větší bytost. Tyto bytosti jsou přitahovány ze vzdálených míst k požáru, ale nevznikají v něm. Mají totiž svá střediska, odkud jsou vysílány, když vznikne oheň. Bytosti ohně cestují mnohem více než jiné bytosti, proto je jich méně než ostatních druhů. Jsou inteligentnější než bytosti země, ale způsob jejich bytí je lidem velice vzdálený. S lidmi nemají vlastně nic společného, jediné snad lásku k hudbě. Zvláště Wagnerova hudba ohně z opery Prsten je jim blízká. Pokud se jejich činnost dotkne lidí, je to jednání přírody, ony si toho nejsou vědomy. V minulosti snad měli lidé nad salamandry nějakou moc a vzájemný vztah mezi nimi existoval, nicméně jejich pocit vůči lidem je nezájem. Většina skřítků je při nejmenším zvědavá, ne tak salamandři; lidé je nezajímají. Příliš se od nás liší a v mnoha případech nám jsou nebezpeční. Musíme mít na paměti, že dokáží vzbudit mocné citové proudy. Tyto city (emoce) nejsou samy o sobě nebo u salamandrů zlé, ale pro ženy a muže jsou nebezpečné, protože jsou nesmírně vzrušující. Lidé by mohli získat moc nad těmito bytostmi, mohlo by ale dojít k opaku a bytosti by získaly moc nad lidmi. Je proto lepší nehledat kontakty s nimi, pokud člověk přesně neví, o co jde. Ostatní skřítky se bytostí ohně nebojí, ale mají k nim úctu. Přestože požár hraje v přírodě destruktivní roli, způsobená zkáza není nikdy náhodná nebo úmyslná, jak si většina lidí myslí. Naopak je řízena inteligentně. Salamandři skutečně hrají úlohu v přírodě, ale jsou sami mnohem inteligentnější než průměrní skřítky, protože jsou úžeji spřízněni s bytostnou říší. Salamandry nacházíme v hloubkách země, kde však nezůstávají trvale. Stále se pohybují z hloubek země na povrch. Představují proto určitým způsobem symbol ohně, protože ho svým bytím a vědomím reprezentují. Tato stvoření jsou úplně jiná než ta, která jsem popsala dříve.

Vitalitu tohoto živlu v přírodě si můžeme představit. Na jedné straně je ničivá, na druhé tvořivá. Oheň je pro nás všechny tajemný ve svých projevech, ovšem bytosti tohoto živlu jsou neobvykle inteligentní v našem slova smyslu. Nejsnáze můžeme salamandry pozorovat při velkých požárech v přírodě. Na sopku je zajisté nádherný pohled – nejen v hmotném světě ale i v nehmotném. Sopky jsou místa obrovské energie a činnosti. Vidíme tam několik bytostí ohně až 14 stop vysokých, lidského tvaru. Zjevem připomínají konvenční obrazy Mefistofela – ne však v tom smyslu, že ztělesňují zlo. Vlastně jsou docela hezcí. Tváře těchto bytostí se dívají z plamenů, tělo se noří dolů do sopky, kde se stává neurčitým a splývá s prostředím sopky. Jsou také velcí andělé

ohně, není jich mnoho, jen několik. Mají krásné lidské tváře vyjadřující přísnou vznešenost. Celé místo je v pohybu, tančí podle neslyšitelného rytmu, protože tyto bytosti vytvářejí hudbu svými pohyby. Sopka je vývodem pro obrovské energie uskladněné pod zemí, surová energie, potřebné pro tvořivou sílu přírody způsobem, který není jasný. Sopky, které jsem viděla v západní Indii, byly aktivní. Během několika let jsem jednu z nich pozorovala a seznámila se s vedoucím geniem. Byl to bytostný obrovské postavy a krásného vzhledu. S důstojností, která dělala velký dojem, kontroloval a řídil mocné nehmotné síly, které souběžně probíhají se stejně mocnými silami erupcí. Konec konců život je pouze v kůře zemské a tato kůra je tenká. Stovky a stovky mil pod ní neexistuje běžný fyzický život a když se uvolní a vypustí tyto obrovské rezervoáry elementární energie na zem, je nutný dozor. To má na starosti velký bytostný a jeho pomocníci. Základní, elementární energie není celistvá; menší salamandři (malí bytostní) zpracovávají hrubší části a velcí bytostní ty jemnější. Musí nechat projít proudy svými těly a proto tato práce vyžaduje soustředění. Z toho důvodu je moc a důstojnost vedoucího bytostného zcela přirozená, protože vykonává velkou a obtížnou práci. Zároveň ovšem je to veliká zábava a všichni se radují z pohybu, hudby a šlehajících plamenů. Jednou jsem byla blízko menší sopky na Jávě. V těchto místech lidé kdysi uctívali sopky a proto salamandři projevují o lidech větší zájem než jinde. Dívali se na naši společnost a snažili se probudit v lidech podobné pocity radosti ze života jako měli sami. Mělo to ovšem nepříjemné účinky, protože jejich pocity a představy jsou nesrovnatelné s našimi.

Oheň v lese bývá ze začátku malý. Nejdříve je tam jen několik malých bytostí podobných ještěrkám, dočasných bytostí ohně, jako v každém jiném ohni. Pozvolna však, jak se oheň rozrůstá a začínají hořet další stromy, ozývá se volání pro větší bytosti. Ty s radostí přiletí, tančí a skáčí do plamenů, kde se mísí s malými bytostmi, které vlastně plameny živí. Většina lesních skřítků utíká od ohně. Snaží se pomáhat zvířatům ze všech sil, nemohou ale moc dělat a proto utíkají pryč a vracejí se až po ohni. Když velké stromy shoří, samozřejmě zemřou, elf stromu však zůstane v dosahu těla stromu a snaží se mu pomoci a udržet mu život. Přirozeně cítí, že bytosti ohně nejsou jejich přátelé, ovšem v říši skřítků není tragédie totéž co u lidí, třebaže skřítkové lesa jsou upřímně smutní, když vidí spálené rostliny, neboť s nimi odešlo hodně lásky a jejich práce. Protože jsou ale realisty, začínají ihned budovat znovu. Pracují obzvláště tvrdě, vždyť probouzet život na spáleništi je velice obtížné. Loví a vyhledávají malé

jiskřičky života a živí je. Když je po ohni, salamandři odpochoďují. Kam odcházejí?
Odpověď je zajímavá.

Když jsem byla u Grand Canyonu v Arizoně, spatřila jsem něco, co mi připadalo zcela jedinečné. Kaňon je obydlen obrovským bytostným, který je nejen úctyhodných rozměrů, ale i vznešenou osobností. V každém ohledu je dokonale vybaven vším, co toto ojedinělé a jedinečné místo vyžaduje. Jeho fyzickým tělem je Kaňon. To znamená, že vědomě pojímá celou oblast – 200 mil dlouhou a 13 mil širokou – a mnohem hlubší než míle. Oživuje a zabydluje celou oblast. Když se zhmotní, má majestátní a lidskou podobu asi 30 stop vysokou, má tmavé vlasy a oči a má na sobě vlající šat ze světla. Mnoho menších bytostných mu pomáhá a on vše řídí. Jemu jsou podřízeny ještě bytosti, které jsem nikde jinde neviděla. Jsou vysoké 2-3 stopy. Mají zvláštní obličej a jsou oblečeny do třpytivého purpuru a ohně. Většina z nich žije kousek pod zemí, ostatní se potulují po Kaňonu, někdy až nad jeho okrajem. Pak je tam další druh menších, asi stopu velkých stvoření, hnědavěčervených s napůl lidskými tvářemi a těly. Žijí v zemi a podobají se typickým gnómům. Hluboko pod dnem řeky jsou další stvoření, bytosti ohně, velcí salamandři a můžeme proto nazvat toto místo jeskyně ohně.

Zdá se, že toto místo je centrem čisté podzemní energie, podobné té v sopkách, ale má jiný účel. Velký bytostný Kaňonu je sám podstatou této energie a svou elementární sílu předává dál. Dohlíží na veškeré práce v Kaňonu, jeho podstatu chápe a chrání. Práce samotná je vykonávána jinými bytostnými, kteří se podobají vzhledem bytostným sopek, ale jsou vyšší a jemnější. Z jeskyně, ve které můžeme vidět mohutné bytostné ohně, se vylévají zářivé proudy energie vzhůru celým tělem bytostného Kaňonu. Tyto proudy vyzařují ze všech míst Kaňonu a daleko nad něj. Přesto jsou tyto proudy pouhý přebytek životních sil, jejichž hlavní využití je v samotné jeskyni. Velcí bytostní ohně si berou z nitra země elementární sílu země, svým tělem ji zpracují a pak ji přelijí do společného rezervoáru. Odtud ji čerpají podle potřeby ti bytostní, kteří pomáhají na svět bytostem ohně a salamandrům. Vyšší bytostní se pohybují určitým rytmem, s jehož pomocí čerpají energii, svými myšlenkami ji formují pak dále zvláštním rytmem (v Indii by to byla mantra) – zváním – přivolávají život do stvoření, které takto zformovali a naplnili energií. Tímto aktem přicházejí na svět bytosti ohně. Obvykle se dva vyšší bytostní soustředí na stvoření salamandra, který se tak stane podstatou ohně. Nezůstávají však zde, ale odcházejí na povrch země nebo pod zem, tam, kde je vulkanická činnost sopky nebo náhlé požáry. Jsou také jádrem silného žáru v hlubinách země a jsou šťastni jen tehdy, když jsou kolem nich velké požáry.

Nic, co bych mohla zde říci, nemůže přiblížit obrovský pocit životnosti, který vyzařuje z této podzemní dílny. Celé místo je plné kouzla a nádhery – zde je život v hlubinách země! A nadto – náš celý vesmír, který kypí všemi druhy života je vpravdě plný zázraků a nádhery.

11. Skřítkové vzduchu

Když pozorujeme skřítky vzduchu, musíme rozlišovat dvě hlavní třídy. První je velká, ale smíšená skupina, kterou takto můžeme nazývat, protože je jejich přirozený živel. Druhá je také velká, ale více méně homogenní skupina, která není omezená jen na vzduch. Skřítkové ve druhé skupině nejsou skřítkové vzduchu v přímém slova smyslu, je to spíše množství vysoce vyvinutých bytostí, které se vyvíjely prožitím ze země, vzduchu dokonce i ohně, aby byly nyní uvolněny z těchto speciálních podmínek, protože jejich inteligence je přerostla. Tyto inteligentní bytosti se nazývají sylfové a já budu toto jméno používat, protože tentokrát není zavádějící. Popíši je podrobně později, nyní uvedu, že jsou samostatnou třídou, jsou vysoce inteligentní a různého původu.

Vlastní bytosti vzduchu rozlišujeme do tří typů. Podle povahy jsou částečně vzduch a částečně voda. První typ žije v mračích; jejich velikost je různá, celkem jsou to bytosti velké, řídké utkané, mají objemné tvary, ale štíhlé, částečně lidské tváře. Jsou utkány jakoby z mračen. Při hraní se "nepřevlékají" jako skřítkové země, ale formují masy mračen do nejrůznějších tvarů. Bytostní mračen jsou v říši skřítků sochaři, silně prožívající radost z tvorby, když se vznášejí se svými oblaky a tvarují je. Ochoťně pracují podle návrhu jiných a když je nějaký oblak považován za živou věc, zvláště dětmi, skřítek reaguje na hru a snaží se vytvořit žádaný tvar. Když se dostatečně soustředíme na bytost v pozadí, ta odpoví na hru a bude se snažit vytvořit žádané. Nemá však cenu vyžadovat to silou vůle, protože tyto bytosti jsou velmi vrtošivé, reagují pouze na hru. Jejich inteligence velká není, ale jejich funkce v přírodě je důležitá, protože mohou řídit malé formace mraků a pomáhají shromažďovat velké masy mraků na déšť. Když se mraky rozplynou, vracejí se do horských jezer, mlhy a do moře. Jsou to laskavé bytosti, jako vlastně všechny bytosti vzduchu. Někdy mají kolem sebe pastelové stíny a když kolem sebe klouzájí a hrají si spolu, bývá to velice hezký pohled. Své výtvořky z mraků vytvářejí se stejnou vážností, jako děti, když staví hrady z písku. Mají také rády klouzavý pohyb větrem při dešti za letní bouřky. Bytostní mraků milují obzvláště východ a západ slunce, protože slunce, které prosvítá jejich mraky, vytváří barevné efekty, jichž používají ve své tvorbě. Když se obdivujeme krásnému západu

slunce, snaží se obvykle o ještě krásnější podívanou. Zvláště si pamatuji na západy slunce v tropech, kdy jsem jako dítě okouzleně pozorovala jejich hru a snažila se dostat se s nimi do styku. Dodnes je ráda pozoruji, ale ani po létech pozorování mi není jasný jejich komplikovaný vztah k přírodním dějům jako je déšť, sníh atd.

Pravděpodobně nejcharakterističtější bytosti vzduchu jsou ty, které jsou spojeny s bouřkami. Jsou malé, asi 4-5 stop velké, ale krásné a mají pěkný tvar, podobný lidskému tělu, obličej mají úzké, rámované proudy vlasů. Jejich základní barva je stříbrná s jemným nádechem bledě modré a fialové. Obvykle jich bývá vidět několik, protože se pohybují s větrem, ale jejich vztah k větru není tak důvěrný jako je vztah bytosti mraku k mraku. Zřídka přicházejí dolů k zemi, většinou jsou ve velkých skupinách vysoko na obloze. Jen když vane silný vítr sestoupí k zemi nebo k povrchu oceánu. Jsou velmi inteligentní a povahou blízké sylfům. Snad by mohly být skupinou sylfů se speciálním připojením k větru, jako je to u hurikánů. Sylfové stejně jako ostatní bytosti pracují pod dohledem vyšších bytostných. Je to zvláštní skupina bytostných, kteří se spojují s bouřemi, a když má někde vypuknouti velká bouřka, shromažďují se. Tak jako dešťové bouře jsou nejsilnějšími prožitky v životě bytostí mraků, tak větrné bouře způsobují radost příslušným bytostem. Sviští s větrem nad lesy, nad zemí, ale normálně jsou vidět jen na vrcholcích nejvyšších hor. Jsou nadřazené bytostem mraků a řídí je.

V nesmírně vysokých výškách lze nalézt poslední vzdušný typ, s nímž jsem se poněkud seznámila. Je to velkolepý netvor, létající jako drak. Je těžké odhadnout jejich velikost; jsou obrovští, připomínají tradičního čínského draka s velkou hlavou, dlouhým tělem s ocasem a velkýma očima. Hrají všemi barvami. Nevím přesně, co mají za práci. Jejich inteligence je nízká, nicméně jsou středisky určité energie a síly, která je elektrická. Líně poletují napříč oblohou ve velkých výškách nad všemi mraky. Ve skutečnosti se ale možná pohybují rychleji. Bytosti bouře od nich přejímají energii pro nějaký účel. Může to znít absurdně, jsou však podobni obrovským, prehistorickým kravám na nebeských polích, potulují se kolem, pasou se z nějakého důvodu, který je ve spojení s jejich energií. Nikdy nesestoupí do nižší atmosféry a jsou vysoko nad úrovní všech bouří. Jsou zajímaví proto, že jsou podivní, ale víc o nich nevím. Conan Doyle kdysi napsal povídku, kterou nazval Hruža výšek, kde možná popisuje tyto tvory. Jeden vyšší bytostný mi o dracích řekl, že se hlavně používají jako rezervoáry energie, kterou odebírají bytostní pro svou práci, takže tímto způsobem mohou ovlivňovat počasí.

Bytosti mraků jsou asi částečně z kategorie vody, draci jsou vysloveně bytosti vzduchu stejně jako bytosti bouří.

Nejznámější bytost v království vzduchu je sylf. Sylfové jsou nejvyšším typem ze všech skřítků. Na pohled jsou velice krásní a je milé se s nimi seznámit. Mají dokonalé lidské rysy a tvary, krásné jako dětské tváře až na to, že jsou mnohem krásnější než průměrný člověk. Obklopeni duhovou mlhou, jsou podobní lidem zahaleným touto zářivou látkou, která ve slunci září jako opál. Jejich těla jsou vytvořena z mnohem jemnější látky než těla ostatních skřítků, takže pro normálního člověka je obtížné, aby je spatřil. Na druhé straně je jejich inteligence mnohem vyšší než u jiných skřítků, takže je zase snadnější s nimi komunikovat, protože umějí číst naše myšlenky. Není tedy těžké pro nás se s nimi dorozumět a jim s námi. Vlastně mnozí jsou výše než průměrný člověk, pokud se týká chápání. Dalším jejich rysem je, že nejsou vázáni k žádnému místu a k žádnému druhu práce, proto mohou chodit, kam chtějí a dělat, co chtějí. Ctižádostí sylfa je stát se vedoucím bytostným. Téměř jimi jsou. S malým úsilím se individualisují a zařazují mezi anděly, když příště berou na sebe formu. Snaží se dosáhnout tohoto cíle tím, že jsou co nejvíce kolem vedoucích bytostných, snaží se jim sloužit, ale nejen jim, nýbrž i lidem. Pouze službou a pochopením práce vedoucích bytostných dosáhnou vyššího stupně. Obvykle se to děje tak, že se stanou asistenty některého vedoucího bytostného a učí se vybrané službě. Vykonnávají zvláštní úkoly, které jim tento bytostný určí a také působí jako osobní poslové nebo služba. Takto mají mnozí vedoucí bytostní k ruce několik sylfů. Tímto způsobem skřítek (menší bytostný) nabývá zkušenosti a – co je důležitější – zálibu. Vedoucí bytostný se snaží probudit skrytou lásku svých druhů. Vzniká citlivá něžnost, protože sylf je nesmírně šťasten ve službě svému vedoucímu a často je hrdý na svůj úkol. Vskutku je v nejbližším slova smyslu "zamilován" do svého bytostného šéfa a tento vztah je tak jemný, že se lidem téměř nedá popsat, protože lidé ke každému citu vztahují aspoň částečně fyzickou přitažlivost. Navíc je sylf trvale zamilován – další velký rozdíl!

Mnozí sylfové mají co dělat s lidmi. Často pomáhají lidem, kteří mají bolesti nebo jinak trpí a dokonce zachraňují lidi před smrtí. Často působí jako andělé strážci a říkají lidem, co je čeká. Bývají vázáni na nemocnice, zvláště jsou u umírajících lidí. Jednou z jejich radostí je pomáhat dětem, které právě zemřely a cítí se ztracené a v cizině. Hrají si s nimi, vyprávějí jim nejkrásnější pohádky, vodí je na krásná místa. Tato práce jim přináší potěšení, protože jako všichni bytostní milují děti a všechno mladé. Tyto děti s touhou čekají na další návštěvu těchto bytostí.

Ve středověkých knihách se dočítáme, že sylfové sloužili mágům a ať to zní jakkoliv divně a můžeme se na to dívat s předsudkem, je to přece pravda. Často pomáhá lidem místo andělů a získávají poučení a zkušenosti tímto způsobem místo způsobu obvyklejšího. Ariel je mnohem více než jen básnická invence. Vlastně všude v literatuře, kde jsem se setkala s touto charakterizací, je to nejpřesnější popis sylfa, který můžeme mít. Pocit Ariela, že je vázán ke svému pánovi jak úctou tak láskou, jeho rychlost a dovednost podporovaná mocí

Prospera, jeho tolerance vůči všemu bytí, jeho dohled nad tupým Calibanem, jeho moc nad živly – to vše dokazuje, že básník si je na tomto poli stejně jist jako kdekoliv jinde. Díky sylfům je království vzduchu zvláště krásné. Jejich dobrotivá služba a loajální oddanost jsou delikátní, jejich vnímání tak ostré, jejich smysl pro nezbednosti tak výrazný, jsou tak veselí, že jejich zásluhou jsou bytosti vzduchu tak unikátní. Voda má své vlastní veselí, oheň je nezvykle kouzelný, ale pouze vzduch dodává tyto nebeské bytosti s jejich jasným a laskavým chápáním lidstva a to vše spolu s andělskou mocí nikoliv menšího řádu. Další vlastností království vzduchu je, že není založen v žádném smyslu na fyzickém životě. Skřítkové povrchu země a vod se účastní na kypícím fyzikálním životě, dokonce i skály jsou pro skřítky živé a hlubiny moře jsou obydleny. Ale vzduch je místo nesmírné svobody. Obrovské oblasti na nebi nejsou obydleny a všude je znát menší organizovanost. Sylfové prodlévají nízko nad zemí a pohybují se tam, kam potřebují. Mnohem výše nad nimi se někdy objeví řídké obyvatelstvo bytostí mraků a bouří. Nakonec, v největších vzdálenostech a výšce, se potuluje drak. Toto vše je živel, který byl vždy a správně synonymem pro volnost.

12. Současné podmínky (epilog)

I když jsem v minulých letech změnila předmět svého studia, neustále jsem udržovala spojení s bytostmi, které jsem v této knize popsala. Při všech svých dlouhých cestách vždy na všech místech automaticky navazuji s nimi kontakt. Tím dosahuji jednoty s žijícími inteligencemi, kamkoliv přijdu. Když jsem se rozhodla pročíst tento starý rukopis a zveřejnit jej, přátelé se zajímali o to, jak tento svět skřítků prožívá velké změny, které prodělává náš svět. Byla to zajímavá myšlenka a domluvili jsme se, že se vrátím na stejná místa, abych zjistila, jak na skřítky působí znečištěné prostředí, které způsobil člověk. Samozřejmě nebylo možné, abych cestovala do Austrálie nebo na Javu či do Indie. Mohla jsem však jet na jižní a východní pobřeží USA. Tato doba olejových skvrn,

odpadků v oceánech, výfukových plynů, nová a nová staveniště, zabírající oblasti skřítků, musí mít na ně nějaký dopad. Přesvědčíme se.

Uběhlo již mnoho let od té doby, kdy jsem byla naposled na tomto místě. Sound je blízko obydlené oblasti, ale vybíhá až do otevřeného moře. Z pláže můžeme pozorovat jak Sound tak moře. Před 15 lety jsem toto místo navštěvovala často a dosud mi bylo blízké. V létě je hustě obydleno letními hosty, ale v zimě si troufá jen několik otužilců čelit větrům. První věcí, které jsem si všimla, bylo, že je zde méně vodních miminek a méně skřítků. Také se mi zdálo, že vlny nedosahují tak daleko na pláž, ale zůstávají na okraji, odkud se vracejí v pěnivém příboji. Celá síť energie už nevypadala tak jasně ani nebyla tak silná. Myslím síť energie ze dna moře, kterou jsem popisovala, nyní se mi zdála divná. Zdála se na mnoha místech poškozená, což způsobovalo disharmonii v celkovém proudění energie. Skřítkové blízko pobřeží, kterým říkám vodní miminka, se bavili a převalovali ve vodě, ale už jich nebylo tolik. Ano, smutně musím oznámit, že jich je mnohem méně. Další pozoruhodný rozdíl je v tom, že dříve existovala určitá symbiosa mezi mořem a vzduchem, která nyní nefunguje – aspoň ne naplno. Na některých místech v moři a tam, kde spojení mezi mořem a vzduchem je přerušeno, proudy energie nepracují harmonicky. Myslím, že vodní miminka nechápou a nemohou chápat toto znečištění. Zdá se, že znečištění na jihu (které vždy do určité míry existovalo) se nyní rozšířilo a zasáhlo větší hloubky moře, dříve bylo spíše povrchové. Olejové skvrny z nedávného ztroskotání tankeru nepostihlo tato místní stvoření. Vědí, že je více špíny, z fyzického pohledu je moře mnohem více znečištěné a správně tuší, že to má spojitost s lidmi. Přesto nemohou zcela pochopit, proč tomu tak je a proč je mnohem méně ryb. Pracují stále, ale protože výsledky nejsou tak radostné ani účinné a protože vědí, že to má něco společného s lidmi, přestávají se o nás zajímat. Je tu i náznak strachu a stažení se. Mnoho druhů ryb a jiných mořských živočichů se nyní odstěhovalo dále od pobřeží. I když jsem tuto návštěvu uskutečnila ve zvláště kruté zimě, přesto všichni cítí, že člověk je za tento úbytek odpovědný a proto už ani mořské bytosti nejsou k lidem tak přátelské. Dokonce i dále ve větších hloubkách je nyní méně života než dříve. Polámaný energetický model je pozorovatelný z břehu, až kam jsem dohlédla. Toto poškození je způsobeno fyzikálně, takže skřítkové je mohou opravit jen částečně. Protože tento symbiotický vztah, který je univerzální a pokrývá celou zemi, je porušen, mohou nastat dalekosáhlejší účinky v budoucnosti, než mohu zjistit z této jedné lokality.

Bytosti vzduchu mohou snadněji uniknout znečištění tím, že se vynesou výše na nebe. Přesto ale nejsou šťastné ani ony. Dokonce i ve vysokých vrstvách vzduchu je energetický model narušen. I tyto bytosti se od lidí odtáhly a nezdá se, že by proti znečištění něco dělaly. Ani bytosti moře ani vzduchu nejsou rády, když je kolem nich hodně lidí. Samozřejmě pracují dále, je zde však rozdíl: Mají pocit, že to nedokáží, že nezvládnou to, co člověk dělá; je to něco, co prostě nemohou přijmout a to je zbavuje odvahy. Tento názor se spíše vztahuje na znečištění vzduchu než moře, protože hluboké mořské vody jsou na tom o něco lépe. Hluboké moře se omlazuje. Nechci vás zavádět, skřítci jsou skutečně krásní a stále ještě sami sebou. Ještě stále existuje kouzelná čistící schopnost moře. Vedoucí bytostní, kteří jsou o mnoho výše, jsou poněkud vzdáleni znečištění, ale jsou hluboce zasaženi jeho důsledky. Tito bytostní rezignovali na znečištění více než skřítkové. Oni cítí, že lidé v budoucnosti něco udělají, aby tento stav napravili, je zde ale nyní nebezpečné období, kterým se musí projít, období velkého stresu, které je zřejmé z obrovského tlaku ve vnitřních světech. Je samozřejmé, že devové jako celek dohlédnou dále než skřítkové, kteří pro harmonii pracují den ze dne. Toto období stresu a nedostatku souběžné energie je již zřejmé z prasklin symbiotické sítě u pobřeží, o kterém jsem se zmínila. Znečištění na jihu je velice hutné a v tomto varujícím období to vypadá, jako by nějaká šňůra (z nedostatku lepšího slova) hutné energie narušovala vzájemný vztah mezi zemí, vodou a vzduchem. Skřítci a vodní miminka se snaží proti tomu něco dělat, ale v této době jsou poděšení a nevědí, co dělat. Devové, protože jsou dále od toho a vidí věci z většího nadhledu, cítí, že se to překoná a zřejmě čekají, až lidé napraví vlastní škody.

V těchto dobách varujícího znečištění bytosti vzduchu unikají do větších výšek, kde jsou volnější, ale ubozí skřítkové v Soundu kolem pláže by sice mohli odejít do větších hloubek, ale nejsou tam šťastní. Nemají rádi hloubky, jsou zvyklí na mělčiny. Tito skřítkové pobřeží jsou více spojeni se zemí, zvířaty, rostlinami a dokonce i s lidmi a jejich zvířaty. Stále vykonávají svou práci, mají však dnes menší vztah k člověku. Pouze výjimečně, když oba společně prožívají krásu přírody, se vztah obnoví. Nebylo by správné říkat, že ztratili svou schopnost radovat se; je to součást jejich bytí. Pociťují ztrátu života a životních forem, ale jejich radost z mnoha tvarů stromů a rostlin je zde stále a oni pracují se stejným nadšením jako dříve. Připouštím, že je jich méně, ale skřítkové jsou zde ze stále stejných důvodů a pracují, jako pracovali vždycky. I když ve městech se jejich počet zmenšil, v mnohých městských zahradách žijí a pomáhají vzrůstu.

Znečištění prostředí ve městech není znečištění pouze městského vzduchu, které pociťuje už i člověk. Ale zákeřnější znečištění je způsobeno pronikáním budov, továren, škol a sídlišť, které zabírají půdu, kde skřítkové dříve žili. Byli vytlačeni stejně jako ptáci a divoká zvěř, i když jsou v některých parcích a lesních rezervacích, není jich dost. Vidí, že člověk se zmocňuje jejich oblastí a nechává jim stále méně a méně půdy. Používalo se příliš mnoho chemických prostředků a umělých hnojiv, což mělo zničující vliv na jejich práci. Je mnohem lepší používat přirozené látky, které mohou pomoci i jim při hubení škodlivého hmyzu; rovnováha v přírodě mezi formami života (hmyz – ptáci, ještěrky, atd.) je stále nejlepší ochrana. S chemickými látkami nemohou pracovat, zatímco přírodním rozumí, třeba použití kompostu je pro ně přirozené. Silné chemické znečištění se nyní také dostává řekami a jezery do lesů a zahrad a tam zneklidňuje všechna stvoření. Je už běžné, že celé povodí ve velké oblasti se takovými látkami znečistí. Toto znečištění pak přechází do půdy a znovu zákeřně zasahuje do přírodních cyklů a harmonie. Skřítkové jsou na tyto věci velice vnímaví.

Ale přestože celá příroda prochází změnami, andělé a skřítkové vědí, že za tím vším existuje jednota vesmíru. Jsou součástí organického celku a toto přijímají. Lidé se také stávají otevřenější, je zde větší pochopení tím, jak se lidé učí meditovat a žít více v přírodě. Vytváří se pouto mezi lidmi a jiným dynamickým světem. To bude model pro budoucnost.

Do textového souboru zpracovala Alue

<http://alue.cz/>

Originální odkaz:

<http://duchovnipodpora.vzestup.net/Portals/0/web/deti/svetSkritku/index.htm>